

rozsévač rozsievač

11

november/listopad
2020
ročník 89

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Vyprávět budu
o Tvé spravedlnosti
Sme jedným telom
Niektoré padne
do úrodnej pôdy!

RODINA PODLE BOŽÍHO SRDCE

Proč mít dobré sourozenecké vztahy?

„Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně!“ (Ž 133, 1)

BJB Bernolákovo – Veľké egyptské dobrodružstvo

Tešíme sa z toho, že napriek hrozbe vírusovej pandémie a mnohým opatreniam, ktoré s tým súviseli, sme aj tohto roku z Božej milosti mohli mať letný anglicko-športový tábor pre deti vo veku 7 – 14 rokov. V posledný júlový týždeň bolo preto v našom areáli veľmi rušno, všade bolo počúť krik detí (66), taktiež hlasy, písalku či megafón vedúcich skupín a učiteľov angličtiny (25), behanie hore-dolu pri hrách a športoch či voľnom programe...

Téma tábora bola: Veľké egyptské dobrodružstvo – príbeh Jozefa. Sme vďační Pánu Bohu, že sme počas týchto dní mohli detom zvestovať pravdy Božieho slova a hovoriť s nimi o problémoch (hriechu) žiarlivosti a nenávisti, o zrade i utrpení, o Bohu a Jeho zvrchovanosti, spravodlivosti, milosti, odpustení a spásy v Ježišovi Kristovi. Sme vďační Pánovi, že sa svojím Duchom dotýkal životov detí a že Jozefov príbeh podnietil viaceru detí i dorastencov k otázkam, k zamysleniu sa nad vlastným životom, nad svojím vzťahom k Bohu, že sme mali príležitosť hovoriť s nimi o viere v Spasiteľa Ježiša Krista, modliť sa s nimi a v niektorých prípadoch byť svedkami vyznania ich viery. Veríme, že naša práca v Pánovi nie je márna a že v živote mnohých detí či dorastencov sa napĺnia slová Písma: od detstva poznajú pravdy Božieho slova, ktoré ich v Božom čase môžu učiniť múdrymi a priestriek ku spásie skrze vieru v Spasiteľa Ježiša Krista (2Tim 3, 15).

Darko Kraljik

Pre mňa bol tábor počas pandémie akýmsi ostrovom nadprirodzenej Božej ochrany a lásky. V dôsledku opatrení sa nedostavil ani český, ani americký tím, ktoré predošlé roky v mnohom pomohli chodu tábora. Ostali

sme „sami“. Bola som v očakávaní toho, ako to celé dopadne. Namiesto tridsiatich dospelých zaangažovaných do príprav nás bolo desať. Potom sa pridali

priatelia, ktorí sú domáci, a zároveň je pre nich angličtina prvým jazykom, naši misionári. Boli obrovským prínosom pre nás všetkých. Celý zbor sa pridal pri varení večere, pečení koláčov, nosení ovocia. Bola to krásna ukážka spolupatričnosti. A nakoniec sa zapojili naše deti. Deti, ktoré donedávna boli súčasťou tábora ako účastníci, sa pridali ako pomocný tím vedúcich.

Bolo úžasné sledovať, ako pripravovali a realizovali hry často aj pre svojich mladších súrodencov, ako viedli skupiny detí z jednej aktivity k druhej, na obed a späť.

Ako zodpovedne kontrolovali, či majú deti ruksaky, čiapky, flaše a rúška, keď sa išlo dnu. Ako ráno merali teplotu a dezinfikovali ruky. Ako fotili a nahrávali videá, nosili vodu, rozdávali keksiky a rátali deti v svojich skupinách.

Ako viedli všetkých k chvále a oslave Pána Boha. Bol to jeden z tých momentov, keď ste nesmierne hrđí na to, že ste rodič, strýko, teta, suseda odvedla. Som vďačná Pánu Bohu, že som to mohla zažiť, že nás ochránil, že sme všetko zvládli a že som videla, ako Boh pracuje na našich srdciach, na srdciach našich detí a na srdciach účastníkov tábora.

Lýdia Podobná

Obsah

BJB Bernolákovo – Veľké egyptské dobrodružstvo.....	2
Šírit pokoj.....	3
Rodina podle Božího srdce.....	4
Proč mít dobré sourozenecke vztahy?	
Vzájemně se žádáme o modlitby.....	5
Sme jedným telom.....	6
Úžasná Boží milost	
Malawi v čase pandémie.....	7
Vyprávět budu o Tvé spravedlnosti.....	8
Z Podřipska.....	9
50 rokov spevokolu JAS.....	10
Plagát – Stretnutie všetkých Jasákov Sestra Marie Šedivcová oslavila 100. narozeniny.....	12
Dvojaké umieranie	
Příbeh z dovolené.....	13
Zodpovědnost nesu já	
Klúdas, čo odzbrojuje.....	14
Svetový deň modlitie baptistických žien	
Láska ve vztahu	
O tých, čo nás predišli.....	15
Deň sa začína.....	16
Koniec dňa	
Spomienka na Radka...	17
Niekto padne do úrodnej pôdy	
Setkání s Ježíšem	
Jak málo stačí	
Predplatné časopisu Rozsiveač 2021.....	18
Bůh nám dal svobodu	
Treba si zvolit	
Život J. A. Komenského.....	19
Redakční oznamy a inzerce	
P. Kondač: Habakuk našej doby.....	20

rozsiveač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllősi

Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvosová, L. Podobná, E. Pribulová

Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratska jednota baptistov,

Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava,
tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádzka 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 17,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,55 €) + poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyny: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,5 € za kus a rok.

Odberateľ v ČR: Předplatné 440,- Kč (cena jednoho výtisku 40,- Kč) + poštovné, propredplatitelé mají během celého roku slevu 50 % na předplatném (ne na poštovném). Poštovné - sbory: 102,- Kč za kus a rok, jednotlivci: 40,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.

Odbor v zahraničí: predplatné 17,- €, aktuálne poštovné 29,- €. SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napišť meno odberateľa. Var. symbol: 888, ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsiveač – časopis Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 11/2020: 1. 10. 2020

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadrovať názor redakcie. Všetky články prechádzají posouzením Redakčnej rady a ne všechny sú uverejnené.

Marie Horáčková

Na otázku, proč mít dobré sourozenecke vztahy, bych odpověděla slovy žalmu 133, 1: „**Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně!**“

Není nad klid a pokoj v bytě, v domě. Tak je možné překonat všechny možné životní situace. Když přicházím domů unavený/ná z práce, potřebuji nutně vejít do klidného a pokojného prostředí.

Pokud jeden na druhého vzhlíží s nevolí, nemohu v klidu odpočívat, hrát si s dětmi, psát s nimi úkoly, vařit večeři, ani se připravovat na další den. Vše se děje v nervozitě a nepřináší nikomu v domě tělesné ani duchovní zdraví. Jediná pomoc je urovnání vztahů.

Zjistit při společných rozhovorech důvody neklidu, omluvit se, vzájemně si odpustit. Řeknete si, to se to radí, ale jak to udělat? Není to vůbec jednoduché. Je nutné přizvat k rozhovoru Pána Boha. Ze svých vlastních zkušeností

vím, že bez Boží pomoci a Jeho zásahu není možné vše urovnat a odpustit. On přesně ví, co prožíváme a už dávno má tuto věc vyřešenou. Jen se Mu musíme poddat. To je asi to nejtěžší, ale nevzdávejme to, vždyť jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně. V úvodu však zněla otázka proč mít dobré sourozenecke vztahy. Jedná-li se o vztahy sourozenec, kteří už založili svoje vlastní rodiny a bydlí každý zvlášť, mohou si při dobrých vztazích vzájemně pomáhat, společně vzpomínat na dětská léta, navštěvovat rodiče a až rodiče odejdou, mohou okusit, jaké to je, mít ještě tady na světě rodinu. Jiná je situace při společném bydlení dospělých rodých bratří a sester. Pokud mezi nimi stále dochází k neshodám, mohou se pokusit společně se domluvit na pravidlech soužití. Jestliže takové domluvy nepomohou, pak nezbývá, než se rozdělit a bydlet každý zvlášť. Tak se stalo i Abramovi při jeho

Proč dobré sourozenecke vztahy? Šírit pokoj...

cestě do země zaslíbené. Doprovázel jej tehdy jeho synovec Lot. Společně došli na místo, kde jim země nevyná-

šela tolik, aby mohli sídlit

spolu (Gen 13, 6). Pastýř

stáda Abramova a pastýř

stáda Lotova se začali mezi

sebou hádat. Tehdy řekl

Abram Lotovi: „**At nejsou**

rozeprě mezi mnou a tebou

a mezi pastýři mými a tvý-

mi, vždyť jsme muži bratři. Zdalípak není před tebou celá země? Odděl se prosím

ode mne! (Gen 13, 8–9). Abram cítil, že takto spolu pohromadě žít nemohou.

Věděl, že by to nedělalo dobroru. Dnes se sice nejedná o pastviny, ale k rozepřím dochází i v dnešních rodinách kvůli různým věcem a někdy společné soužití sourozenec není možné. I zde je třeba prosit Pána Boha o usmíření. Proč?

Jistě nejsem sama, kdo touží bydlet se svými bratřími svorně, abych zažívala dobro a blaho. Co je však také velmi těžké, je situace, kdy vzniknou spory mezi bratřími a sestrami ve sboru. Jsem velice vděčná za našeho bratra kazatele s manželkou. Mají totiž mocný dar od Boha: pokojné, klidné jednání a moudrost.

To je velice důležité. Jak jistě víme, spor může přijít a také přichází kvůli úplným malíkostem. Tu malíkost dokáže ten zly zvětšit tak, že se lekáme.

Ale začneme-li o tom spolu mluvit, „bubble“ splaskne a nastává v srdci pokoj. Je potřeba problémy zavčas řešit.

„**Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně!**“ (Ž 133, 1).

Prosím, Pane Bože, vejdi do mého srdece a vlož do něj Tvoji lásku, abych mohla kolem sebe šírit pokoj.

Starozákonný text:

„Neprechovávaj vo svojom srdci nenávist voči svojmu bratovi. Rozhodne však pokarhaj svojho blížného, aby si jeho hriech nevzal na seba“ (Lv 19, 17).

„Aké je dobré a milé, keď sú bratia spolu! Je to sťa najvzácnnejší olej na hlave, čo steká na bradu, na Áronovu bradu, čo steká na okraj jeho rúcha. Je to sťa rosa na Chermóne, čo padá na sionské vrchy. Tam udeľuje Hospodin požehnanie a život naveky“ (Ž 133, 1 – 3).

Starozákonný text:

„Nebudeš ve svém srdci chovat nenávist ke svému bratru, ale budeš trestat svého bližního podle práva, a neponeseš následky jeho hříchu“ (Lv 19, 17).

„Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně! Jako výborný olej na hlavě, jenž kane na vous, na vous Áronovi, kane mu na výstřih roucha. Jak chemrónská rosa, která kane na siónské hory. Tam udilí Hospodin své požehnání, život navěky“ (Ž 133, 1–3).

Novozákonný text:

„Ved' zvest', ktorú ste od začiatku počuli, je, že sa máme navzájom milovať. Nie ako Kain. Bol zo Zlého a zabil svojho brata. A prečo ho zabil? Pretože jeho skutky boli zlé, no bratove spravodlivé“ (1J 3, 11 – 12).

Novozákonný text:

„Neboť to je zvest', ktorou jste slyšeli od počátku: abychom se navzájom milovali. Ne jako Kain, ktorý byl z dábla a zabil svého bratra. A proč ho zabil? Protože jeho vlastní skutky byly zlé, kdežto bratroy spravedlivé“ (1J 3, 11–12).

Rodina podle Božího srdce

Proč mít dobré sourozenecké vzťahy?

Stejně jako jsme v minulém čísle Rozsévací připomínali důležitost dobrých vzťahů s rodiči, připomínáme i důležitost dobrých vzťahů mezi bratry a sestrami doma i ve sboru.

Soustředme se na vztyahy dospělých rodnych bratrů a sester. Jako malí jsme si spolu hráli nebo se pokoušeli, ale to je dávno pryč. Dospělí jsme a nebudeme přece stále nosit křivdy, které se na nás náš malý bráška nebo sestřička dopustili. Postavme se jako dospělý člověk a odpouštějme všude tam, kde je třeba. Před námi je celý život a máme jej prožít v klidu a míru, s pokojem Božím v srdci,

bez nenávisti. Četli jsme v Božím slově, že se máme navzájem milovat. Proto nepřechovávejme v srdci nenávist vůči bratru ve sboru, který nám možná něčím ublížil. Nemá to smysl. V srdci plném nenávisti není místa pro lásku. Pokud máme ten problém, prosme, aby nás Pán Bůh od nenávisti očistil a vložil nám do srdce Ducha svatého, který je plný lásky. Pán Bůh jistě odpoví na naše volání. Odstraní z našeho srdce vše nečisté a zaplní to prázdné místo svým Duchem svatým.

Můžeme prosit o nové srdce: „*Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov u mém nitru pevného ducha*“ (Ž 51, 12).

Bůh od nás žádá: „*Miluj svého bližního jako sám sebe*“ (Mt, 22, 39). To je z lidských sil nemožné.

Proto potřebujeme mít stálý úzký vztah s Pánem Ježíšem. Jedním z pravidel dobrého vztahu je také toto slovo: „*Kdo stojí o lásku, přikrývá přestoupení, ale kdo je přetřásá (obnovuje), rozlučuje důvěrné přátele*“ (Př 17, 9).

Co s tím dnes?

Brániš se smíření s bratrem nebo sestrou? Stojíš si raději „na svém“? Myslíš, že Tvoje pravda je důležitější? Je „ta věc“ tak těžká, že vypadá neodpustitelně? Myslíš, že mu/jí nemůžeš odpustit, protože by to pro něj/ni bylo příliš jednoduché? Že za to, co ti udělal/la, si přece odpuštění nezaslouží? Necháš si radit v této věci od svých vrstevníků, místo, aby ses začel do Božího slova a poradil se s Bohem a se staršími? Dráždí tě, že skutky bratra/sestry jsou spravedlivé, kdežto ty tvoje nikoliv? Toužíš po Božím požehnání a stojíš o lásku?

Ve třetí knize Mojžíšově je kromě jiného zapsáno: „*Nebudeš ve svém srdci chovat nenávist ke svému bratru/sestre.*“

To je Boží přikázání.

V listu Koloským je napsáno: „*Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy*“ (Kol 3, 13).

Vzájemně se žádáme o modlitby

Hlavním tématem Rozsévače č. 11 jsou vztahy mezi sourozenci. I ty je dobré mít v pořádku. Není to jednoduché a možná se i něco pokazí, ale stojí za to vše urovnat. „Na tvém území ti (Bůh) zjednal pokoj“ (Ž 147, 14).

V následujícím rozhovoru nám jedna z našich sestrer dovolila nahlédnout svýma otázkama do své vlastní rodiny, kde jednal Bůh...

Kolik máš sourozenců?

Mám sedm sourozenců, šest sester a jednoho bratra, který je poslední. Dvě ze sester jsou z dětského domova (v pořadí po mně).

Kolikátá v řadě ses narodila?

Narodila jsem se čtvrtá v pořadí, za šest let po mé o stupeň starší sestře.

Jak jsi prožívala dětství v početné rodině?

Své rané dětství jsem prožívala do pěti let jako nejmladší – musela jsem chodit jako první spát, se staršími sestrami jsem si nevyhrála, neboť už měly jiné zájmy. Na druhou stranu se po mně také něco vykonávalo domácí práce, kterých bylo v rodinném domě se zahrádou a zvířaty hodně. Maminka byla „generál“ a pro mě velká autorita, trochu vzdálená i proto, že na mě neměla taklik času. Velkou část mé výchovy svěřovala mým starším sestrám. Nejčastěji mě o stupeň starší sestře, kterou jsem kvůli tomu moc neměla ráda.

Byly jsme spolu v pokojičku, a tak mě nutila si uklízet vše, chtěla mě oblékat jinak, než jak se líbilo mně, říkala mi, co mám dělat. Ani ona to se mnou neměla jednoduché, ale tyto antipatie trvaly jen do doby, dokud jsme bydlely v jedné domácnosti. Teď se máme moc rády a jsme si blízké. Zároveň si zpětně uvědomují, že mě toho hodně naučila, tak jako i další dvě starší sestry. Předešlým domácí práce, do kterých jsem se postupně zapojovala. V mých deseti letech přišly do rodiny sestry z dětského domova (7 a 8 let) a zároveň krátce na to maminka onemocněla vážnou nemocí, která ji vyřadila z domácnosti. To měl nejmladší 2 roky. Tatínek o maminku pečoval doma. Hodně pomáhaly starší sestry, širší rodina, přátelé a sbor. Myslím, že nás to jako sourozence hodně semklo a věřím tomu, že mnohé modlitby naší nelehkou situaci pozvolna a nenápadně obracely v požehnání, ačkoliv to bylo někdy až otresné období. Když se v mých 16 letech vdala poslední ze starších sester, stala jsem se najednou z prostřední sestry nejstarším sourozencem. Mamčin rád jsem měla v sobě zakódovaný už jen já. Každý měl jiný názor na to, jak vypadá pořádek a pro tatínka nebylo jednoduché se v tom vyznat, takže se mezi nás ráději moc nepletl. Pro mě to bylo těžké a frustrující období, ale zároveň mě to nakonec vedlo blíž k Bohu a nás všechny k tomu, že jsme se postupně víc zaměřili na snahu se nějak domluvit, abychom přežili a aby se nám žilo lépe.

Se kterými z tvých sourozenců sis neuvíce rozuměla a proč?

Když jsem byla ještě asi čtyřletá, byla mojí oblíbenou sestrou ta druhá v pořadí. Byla ke mně nejmilejší a často mě bránila před hlouplými vtipky zbylých dvou starších sester. Pamatuji si, že jsem měla období, kdy jsem za ní pořád chodila, abych nemusela být sama. Nenechala jsem ji nic udělat. Poradila mi, že když se budu cítit sama, můžu se modlit. „Pán Ježíš je pořád s tebou a má tě moc rád, můžeš mu říct všechno, co máš na srdci,“ říkala a mně to pomohlo. Byl to asi takový začátek mého duchovního života.

Rozuměla jsem si ale i s dalšími sestrami. Nejstarší sestra nás brala na výlety a pomáhala v domě s opravami. Nejbližší jsme si byly, když jsem s ní v dospívání bydlela v pokoji.

Povídaly jsme si o všem možném, poslouchaly jsme rády hudbu, pečovaly o papouška, který v pokoji bydlel, a taky jsem s ní měla víc

klidu na učení než předtím. Společný pobyt v tomtéž pokojíčku nás později sblížil i s nejmladší sestrou.

Vlastně si myslím, že přes různé neshody a rozdílnosti se máme rádi všichni. Sestry z dětského domova byly oproti nám temperamentnější. Všichni jsme s nimi měli hodně třecích ploch, ale zároveň jsme se vzájemně velmi obohatili a vybavili do života. Ony se od nás učily citlivosti a my od nich možná větší průbojnosti. Z období dospívání nejradiji vzpomínám na zážitky, kdy jsme se všichni rozhodli, že budeme spát v jednom pokoji. Do noci jsme si povídali a hodně se u toho i namáli. Také jsme společně pečovali o různé domácí mazlíčky nebo hráli karty či jiné hry.

Roztomilé mi připadá, jak jsme utužili vztah s mým ostrom let mladším bratrem. Ten se vždy těšil na můj návrat z kolejí a předcházel si mě, abych mu půjčila počítac. Byla jsem pak ta starší hodná ségra, která nebyla tak často doma, a když potom přijela, bylo to lepší.

Proč myslíš, že je dobré mít sourozenecké vztahy v pořádku?

Neumím si ani představit, že bych s někým ze sourozenců měla vztah v nepořádku. Jsem vděčná za to, že se nám vztahy staly prioritou asi i kvůli nelehké rodinné situaci, a přestože jsme k sobě upřímní, je to většinou v lásce a máme vždy dobrou vůli si vše vyjasnit a nebýt dlouho v rozepři. Jsme spolu moc rádi. Všichni jsme společenští a máme dobrou partu, kterou utužujeme pravidelnými setkáními při oslavách nebo jiných příležitostech. S každou ze sester, i s bratrem, si mám co říci a je to pro mě jeden z největších pokladů, co mám. Jsem vděčná hodně i za to, že si rozumíme dušovně, i když taky ne ve všem. Všichni jsme vyrůstali v jednom církevním společenství a víme, že se můžeme vzájemně žádat o modlitby v těžkých situacích.

Jak toho docílit, když je každý člověk jiný?

Myslím, že u nás je to posíleno právě i tím, že jsme měli nemocnou maminku, která po 13 letech nemoci zemřela. O to víc si teď vážíme toho, že se máme vzájemně. Myslím, že každá z nás, i bratr, jsme si už brzy uvědomili, že vztahy jsou cennější, než trvat na tom,

jak by mělo co být podle představ jedince. Je pro nás samozřejmostí brát jeden na druhého ohled.

Co když si spolu vůbec nerozumí? Jak to řešit?

Je to už dlouho, co nesdílíme se sourozenci jednu domácnost a vyhovuje mi to tak více. Opravdu nebylo vždy snadné se domluvit. Těžké pro mě bylo zejména vyjít s přestounskými sestrami. Pomáhalo mi většinou poradit

se se staršími sestrami nebo s nějakou dospělou autoritou. Ty ale také nebyly vždy po ruce. Rozdílné představy o chodu domácnosti nás dříve, ale zároveň formovaly a učily jsme se hodně z vlastních chyb. Myslím, že nám hodně pomáhala rodinná zamýšlení. Tatínek trval na tom, abychom se každý večer všichni sešli, přečetli si biblické nebo jiné zamýšlení a na závěr se pomodlili. Mnohdy se nám nechtělo. Často se stalo, že jsme se u toho pohádali, což mělo ale paradoxně terapeutický výsledek. Možná by jinak nenastala příležitost problému pojmenovat. Říkali jsme si při tom, jak by bylo správné to řešit podle Pána Boha a taky jsme zpívali chvály a křesťanské písničky. Nakonec vždy zazněla otázka: „Kdo se dnes pomodlí?“. Tomu se zpravidla vyhnul ten, kdo měl špatné svědomí.

Měli jsme taky velkou oporu v širší rodině.

Vzpomínám hodně na rady od své tety, maminčiny sestry. Balzámem

pro mě bylo její pochopení a otevřenost k naslouchání. Jejich rodina byla té naší nejblíže. S jednou sestrou jsem ale měla vážný spor, opravdu jsme si v tom období vůbec nerozměly a zhoršila to písemná korespondence. Díky Bohu, vůli nás obou to řešit a jedné věřící ženě, která se zároveň zabývala vztahovým poradenstvím, jsme se usmířily a naučily se spolu vycházet. To se postupně přerodilo v krásný vztah, trvající dodnes. Už si ani přesně nepamatují, co jsme tehdy řešily. Vím jen, že jsme obě byly silné osobnosti s rozdílným pohledem na svět. To nás zároveň dráždilo, ale hodně jsme se od sebe vzájemně naučily.

Co bys chtěla k tomuto tématu říci?

Být součástí velké rodiny s harmonickými vztahy je pro mě velké bohatství. Sama chci mít tři děti. Myslím, že tak budou mít sourozenci jeden ve druhém a třetím větší oporu, než kdyby byli jen dva. Zároveň si uvědomují, že je to velká zodpovědnost a starost. Proto vím, že většimu počtu dětí se chci vyhnout. Život ve velké rodině je velký šrumec a nese s sebou hodně obětí. Není vůbec samozřejmé, že při takovém množství dětí jako je osm, se podaří všem dát potřebnou péči a pozornost všemu, co potřebuji řešit. Tam už si musí pomáhat vzájemně a nebát se říkat si o pomoc i zvenčí. Jsem vděčná svému tatínkovi za vytrvalé modlitby za nás všechny. Jeho častá věta byla: „Kdybych měl všechno řešit, tak se z toho zblázním.“ A byla to pravda. Dnes je to dalších 13 let od doby, kdy maminka zemřela, a my se radujeme, že i tatínek mohl rozkvést s novou ženou, kterou máme všichni moc rádi a společně se rádi scházíme v našem rodinném domě.

vh

Sme jedným telom

Ak uvažujeme o cirkvi, venujme pozornosť vete apoštola Pavla: „... v jednom duchu my všetci sme pokrstení v jedno telo“ (1K 12, 13a). To znamená, mestny zbor je **jedným telom**, predurčený k dobrým súrodeneckým vztáhom. A to aj vtedy, keď sú v nôm údy, ktoré sa zdajú byť slabšími, aj tie sú veľmi potrebné.

Ale poznáme sa, súrodenecké vztahy medzi nami nie sú vždy dobré. Zrejme to nebolo jednoduché od samého počiatku. Zarmútený apoštol Pavol volá k jednomyselnosti, k jednej a tej istej láske ku všetkým. Povzbudzuje veriacich, aby opúšťali zlo, nič nerobili z ctižiadosti ani pre márnu chálu, ale v pokore pokladali jedni druhých za vyšších od seba. Pán cirkvi myslí vždy na naše dobro, nenecháva nás odkázaných samých na seba, na vrtochy a pocity sebeckých pováh. Učí nás, aby sme sa vychovávali a starali jeden o druhého. Keď hovorí o vinnom kmeni, do ktorého sme vstupení, vychováva nás, aby sme sa neuspokojili s ovocím, ktoré sme už priniesli, ale aby sme **prinášali viac a viac ovocia**. Apoštol Pavol myšlienku o ovoci vysvetluje prakticky: máme zobrať a niesť bremena druhých a využívať svoj čas na konanie dobra všetkým, najmä domácim viery. Z Bozej strany je pre každého z nás práve

výchovou pripravené nezmerné množstvo dobra. Ak sa rozhodneme v poslušnosti z dobra čerpáť a odovzdávať iným, plesáme radostou plnou slávy a dosahujeme cieľ svojej viery. Evanjelium je plné čistej radosti.

„Toto som vám hovoril, aby moja radosť bola vo vás a vaša radosť aby bola úplná“ (J 15, 11). Rovnako apoštol Pavol, v tom čase väzeň, píše: „Ustavične sa radujte v Pánovi. Opakujem: Radujte sa! Vaša dobrotiestech je známa všetkým ľuďom. Pán je blízko!“ (Flp 4, 4 – 5)

Premnôhá Božia dobrota, výchova a čistenie nás môžu aj zarmútiti. Ak nás to priviedie k pokániu, napĺňa sa v nás Boží zámer spásy. Pri každom napomínaní pôsobí na nás Božia láska.

Ona je trpežlivá, je dobrotiá, nezávidí, nevypína sa, nie je sebecká, nerozčuluje sa, nezmýšla zle, neraduje sa z neprávosti, ale teší sa s pravdou...

Skvosty Bozej lásky, ako veľmi ich potrebujeme, aby sme mali dobré súrodenecké vztahy! Sme zahanbení, najmä keď sa napomíname a sme povrchní v láske. Ale nevzdávajme sa, skvosty Bozej lásky budú aj našimi. Jeho láska v nás bude žiť a zdokonalovať sa. Slovami apoštola Jána: „Milovaní, keď si nás Boh takto zamiloval, aj my sa máme milovať navzájom. Boha nikto nikdy nevidel; ak sa milujeme, Boh zostáva v nás a Jeho láska je v nás dokonalá“ (1J 4, 11 – 12).

Zakončíme upozornením, že posledná prosba modlitby, ktorú nám Pán zanechal, – „a neuvedeň nás do pokušenia, ale zbab nás zlého!“ – je najúčinnejšou zbraňou v boji proti zlu, ktoré chce nad nami vládnúť.

J. Stupka

Illustračné foto

Úžasná Boží milost

„On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach“ (Žalm 103, 14).

Tvá selhání nejsou pro Boha žádným překvapením. Počítá s nimi. Ví, z čeho jsme stvořeni; stvořil nás přece On sám. Bible říká: „On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach“ (Žalm 103, 14).

Bůh nás nepřestane mít rád kvůli tomu, že jsme něco zpackali. Ústředním poselstvím Bible je, že **tě Bůh má rád nikoli proto, z čeho jsi udělán, nýbrž kvůli tomu, kdo je On a co uděláš**. Udělal tě. Miluje tě. Všechno je v pořadku. Nemůžeš způsobit, že tě Bůh bude milovat méně. Miluje tě právě tolik tehdyn, když máš špatné dny, jako když prožíváš dny dobré. **Jeho láska se neodvouzuje od tvé výkonnosti.**

Bible má pro to zvláštní výraz: **milost**. A ta je naprostě úžasná. Bůh se na tebe dívá a říká: „Rozhodl jsem se, že tě budu milovat. A ty mi v tom nemůžeš zabránit.“ A Jeho láska k nám se nevytratí, i když se třeba až směšně znemožníme. Je to vážně úžasná milost. Stačí, aby sis tu Jeho milost uvědomil, a hned v tobě při vzpomínce na tvá selhání může nastoupit pohoda – a odvaha rizkovat dál.

Třeba jsi o odpuštění jedné a též věci už Boha žádal mnohemkrát. Možná nemáš jistotu, zda si tu Jeho lásku a milost zasloužíš. (V tomhle se můžeš ubezpečit rovnou: nezasloužíš). A jsi přesvědčen, že Boha už to tvé věčné úsilí unavilo. (Neunavilo)

Rozhovor s tebou Boha nikdy neunaví. Nikdy není příliš zaneprázdněn. At k Němu přijdeš s prosbou o odpuštění sebečastější, buď tě očekávat s otevřenou náručí. Třeba byla u vás doma, když jsi vyrůstal, normou láska, vázaná na podmínky. City rodičů vůči tobě se zakládaly na tom, jak jsi byl úspěšný ve studiu, ve sportu nebo ve společnosti. A když jsi v některé z těchto oblastí selhal, vnímal jsi, že vaši ve své lásce k tobě ochladli. Můžeš si dopřát uvolnění – Bůh s tebou takhle nejedná.

Bible říká: „(Bůh) vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž“ (Kol 2, 14).

Život křesťana není bez chyb, může však být svobodný od viny. Bůh má pro tvá selhání pochopení – a má tě rád navzdory tému selhání.

Taková je ta úžasná Boží láska!

Rick Warren

Malawi v čase pandémie

Ako som už spomína minule, kvôli pandémii som sa koncom marca prestáhovala do Blantyre, kde som strávila mesiac. V meste som sa venovala jazyku Čičeva hlavne teoreticky, opakovala som si gramatiku, na rozhovory som nemala dosť možností. Po poludní som mohla ísť na prechádzku a vidieť pár známych. S rodinou Bergerovcov sme raz íšli aj na túru do hory Mulanje, videli sme aj menší vodopád. Moje narodeniny sme oslavili v menšom kruhu v Blantyre.

Tu v meste som chodila s Bergerovcami do ich zboru „Word Alive“ – Živé Slovo.

Kázne boli veľmi dobré a služba chvíliacej skupiny bola tiež požehnaním. Zbor sme mohli navštěvovať až do Veľkej noci a každý štvrtok sme mali domácu skupinku. Samozrejme sme si museli pred vstupom vždy umyť ruky a sedieť vo vetranej miestnosti nie príliš blízko pri sebe. Spoločenstvo, duchovný pokrm a modlitba boli veľkým povzbudením hlavne v začiatocnom období, keď sme ešte nevedeli, ako sa bude situácia v Malawi vyvíjať. Mohli sme sa len modliť, čakať a dôverovať Pánovi.

Teraz sme už pokojnejší, lebo vieme, že pandémia u nás zatiaľ neohrozila veľa ľudí. Tunajší zdravotný systém by to nezvládol. Pán Boh ochraňuje túto krajinu, veľa ľudí a zborov sa tu modlí a prosí Ho o to. Aktuálne sme mali 1 800 prípadov, no počet nakazených rastie. Za celý čas nezaviedli v krajinе zákaz vychádzania, i keď to bolo naplánované na tri týždne. Väčšina ľudí tu žije z toho, čo si práve v ten deň zarobí, nemá možnosť zakúpiť si veci a potraviny dopredu. Aj sociálny odstup sa tu ľahko dodržuje.

Kedže jazyk Čičeva sa viac používa na vidieku, 23. apríla som sa prestáhovala do Čilongy, kde má Liebenzellská misia projekt rozvoja vidieka.

Ľudia na vidieku sú veľmi priateľskí, každý zdraví každého. Bolo dobré byť v spoločenstve. Každé ráno sme mali stíšenie s učiteľmi a spolupracovníci ma povzbudzovali v komunikácii.

Moja pomocníčka Cecilia pracuje inak v škôlke, ale v tomto období mi venovala dve hodiny denne.

Zaoberali sme sa rôznymi vecami: Prekladali sme biblické príbehy do čičevčiny, rozprávali sme sa o obrázkoch, o kultúre a o aktuálnych veciach, učili sme sa a prekladali sme pesničky. Som za ňu vďačná, kvôli mne hovorila pomaly a opakovala veci viackrát, trpeživo ma opravovala a povzbudzovala ma, aby som sa nebála používať reč napriek chybám.

Porozumenie ľudí je pre mňa naďalej výzvou, väčšina hovorí dosť rýchlo. Písanie a čítanie zvládam ľahšie. S teoretickou časťou som sa zaoberala sama: Opakovala som dvadsať prebratých lekcii a robila si ich zhnutia. To mi bude pomocou, aj keď v budúcnosti bude treba niečo vyhľadať a zopakovať.

SLUŽBY V UBWENZI

Tu v Ubwenzi funguje aj kresťanská škola a škôlka. Je to tiež dobrá možnosť na hlásanie evanjelia v muslimskom prostredí. Ešte stále nevieme, kedy sa školy v Malawi znova otvoria. Učitelia využívajú tento čas na sebavzdelávanie – skúsenejši vyučujú mladších.

Okrem toho pripravujú učebné materiály, znova viažu učebnice, aby silnejšie držali a pomáhajú pri práci v záhrade. Aj ja som im mohla byť nápmocná, napr. pri maľovaní obrázkov na učebný plagát na angličtinu. Okrem toho sme so spolupracovníkmi hrali spoločenské hry pre deti, ktoré potom môžu používať v práci s deťmi. Snažíme sa tento čas využiť čo najefektívnejšie. Odvtedy, čo som tu nebola, postavil sa aj štvrtý školský blok pre siedmu a ôsmu triedu. Ôsma trieda bude otvorená v budúcom školskom roku s úplne prvou skupinou, ktorá tu v projekte začala škôlku. Ďalej sa buduje knižnica, sklad, vonkajšia kuchyňa a dva ďalšie učiteľské domy.

Velmi sa mi páčí nápis na jednej nádrži vody, ktorý nás učí byť spokojným: „**Zochepa zimakhala zokwanira, ngati Mulungu ali momwemo – Aj málo stačí, keď Pán Boh je pri tom.**“

Novým krokom je aj zariadenie solárnej energie pre učiteľské domy. Za týmto účelom sme dostali z Nemecka kontajner, ktorý tvorí bezpečné miesto pre toto hodnotné zariadenie. Našim spolupracovníkom sa podarilo všetko pripraviť, ešte príde špecialista, ktorý to nainštaluje. Sme vďační, že po dlhom čase sme mohli zorganizovať konferenciu pre kazateli z našej oblasti. Konferencia sa konala 28. – 30. mája a prišlo 55 účastníkov. Tematika je pre nás všetkých veľmi aktuálna: Falošné učenie a falošní proroci. Biblia hovorí o tom, že v posledných časoch sa objaví veľa falošných učiteľov. Je dôležité, aby sme poznali Slovo Božie a nenechali sa zmyliť. Náš prednášateľ, kazateľ Tione, hovoril o troch hlavných oblastiach: 1. dôležitosť sebastikumania – či nás nezmýlili falošným učením, 2. spôsoby falošných učiteľov a 3. naša úloha: verne hľať Slovo Božie.

Je veľkým požehnaním, že od júna sa tu raz za mesiac môžu zase stretnúť kazatelia a ich manželky. Je to pre nich povzbudením a možnosťou učiť sa niečo nové a rásť vo viere. Ďalší seminár sme mali 24. – 26. júna v spolupráci s organizáciou „Foundations for Farming“ pre pracovníkov v poľnohospodárstve.

Učili sme sa veľa vecí z pohľadu Biblie a tiež praktické veci, ktoré chceme aplikovať, ako napr. príprava kompostu. V druhnej polovici júla sa tu bude konať školenie pre učiteľov detskej besedy.

V kontajneri prišli aj učebné pomôcky a deky, ktoré sme mohli rozdať sirotáml v trinástich okolitých dedinách. Je to veľký dar v tomto chladnom období.

Ako znak úcty sa tu dar prijíma dvomi rukami a niektorí si pri tom aj čupnú. Naši misionári pri takýchto akciách využijú možnosť na hlásanie Slova Božieho.

Takto slúžila Veronika Urschitzová: **VĚDAKA ZA** dobrú úrodu kukurice v celej krajine, požehnaný čas v Ubwenzi, odhodlaných učiteľov v Ubwenzi, kontakt cez internet s liebenzellskými misionárimi a misionárimi TAN, za službu malawískych spolupracovníkov v detských centrach TAN v čase pandémie a za zdravie detí, za pokojné volby 23. júna a za nového, veriaceho prezidenta.

PROSBA ZA ďalších učiteľov pre nový školský rok, začatie mládežníckych stretnutí v Ubwenzi, duchovné a telesné zdravie detí v detských centrach TAN, aby nasledovali Pána a mohli sa zase vrátiť, povolenie medzinárodných letov.

Počas pandémie nás Pán učí okrem iného byť závislejšími na Ňom a prijať Jeho vôľu.

Mnohokrát si pripomínam verš z Matúša 26, 39, kde sa Pán Ježiš takto modlí: „...no nie ako ja chcem, ale ako Ty.“

Aj ja som mala plány a predstavy na toto obdobie, ale potrebujem sa učiť prijať túto situáciu z Božích rúk a odovzdať Mu vedenie. On má dobré plány pre mňa, pre nás.

Ďakujeme pekne za vaše povzbudenie, za modlitby a finančnú podporu.

Zonse zitheka ndi Mulungu! – **Všetko je možné s Pánom Bohom!**

Vaša Silvi

Vyprávět budu o Tvé spravedlnosti

Myslím, že každý člověk, podívá-li se zpátky na svůj život a má-li dobrou vůli, musí ve vlastní životní cestě najít i linii Boží lásky a spravedlnosti. Nic není nahodilé. Všechno má smysl. Panovník vesmíru, Stvořitel nebe a země dovele i ty nejpodivnější zákruty života použít ke své slávě, pokud se mu nevzpíráme.

Narodila jsem se těsně po druhé světové válce ve Východních Čechách do staré selko-mlynářské katolické rodiny. Moje babičky byly jako rodné sestry Babičky od Boženy Němcové a dědečkové, strýcové i tatínek neměli daleko do hrdinů z románů Aloise Jiráska. Vyrostla jsem v kulturním prostředí venkovského středního stavu, kde se hodně četlo, muzicovalo a věrně chodilo do kostela a zpívalo na kostelním kůru.

Díky tomuto prostředí jsem nikdy nebyla nevěřící. Pravda, moje víra byla hodně romantická a možná i trochu pověřivá, ale nebyl to ateismus. Věřila jsem, že Bůh je, vidímě a případně i trestá.

Je jistě otázkou pro daleko moudřejší hlavy než je má, proč musel do ideálů První republiky, jemuž tak silně věřili moji předkové, předeším dědeček legionář, vpadnout hněv proletariátu, který vyústil v celonárodně přijatý protibožský socialistický režim padesátých, šedesátých a sedmdesátých let. Ale opět vidím, že i to nám všem bylo jakýmsi zvláštním způsobem k dobru.

V sedesátém sedmém roce jsem se vdala se vši romantickou představou o lásce českých Márinek, ale vzala jsem si muže, který svůj život nastartoval pohonom moderního myšlení: Bůh je mrtev. Manželství věřící dívky s nevěřícím mužem dlouho nevydrželo.

Brzy jsem zůstala sama se dvěma malými dětmi ve věku tří a šesti let. Ale teprve tehdy, s probuzením ze vši romantiky včetně té náboženské, přišlo to nejkrásnější a nejryzejší. Je zajímavé, že opravdu ryží se rodí ze slz. Byl to můj sedmnáctiletý žák Bronislav Matulík (dnes kazatel Církve bratrské), který mi poprvé vysvětlil, kdo je doopravdy Pán Ježíš, co pro mě udělal na kříži a co je Bible. Moc jsem mu nerozuměla, ale Broňa mi u nás doma nechal malou pašovanou brožurku s titulkem Zdařilý křesťanský život a já díky ní pochopila, že můj křesťanský život nemůže být zdařilý, protože jsem nikdy nedala Pánu Ježíši celé své srdce. Chodila jsem za Ním do kostela, ale v soukromí mého srdce pro Něho bylo velmi málo místa.

Obracela jsem se k Bohu s prosbami: „Pane Bože dej! Pane Bože pomož!“, ale nikdy mě nenapadlo se zeptat: „Pane Bože, co si přeješ Ty?“

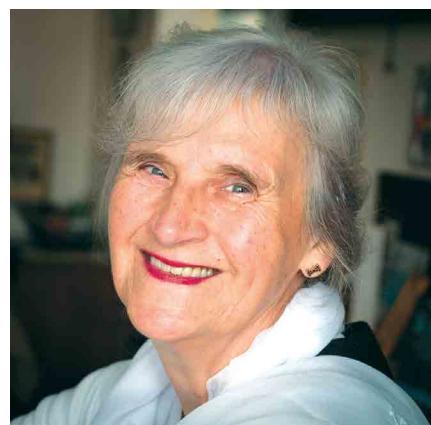
Dodnes je pro mě fascinující, že Bůh nepotřebuje žádné slavné kostely, obřady ani obřadní roucha – Jemu doopravdy stačí hlučoce upřímné, zkroušené srdce. A tak se stalo, že jsem doma v ložnici mohla prožít své životní obrácení a znovuzrození. A pak

se začaly dít věci, které jsem už mnohokrát popsala na různých místech, takže teď zůstanu u toho nejzásadnějšího. A to bylo v osmdesátých letech minulého století mé setkání a sblížení se s rodinou Jiřího a Lidušky Dedeciusových v Brně, kteří v té době intenzivně spolupracovali na tajném nahrávání pořadů pro českou redakci radia TWR v Monte Carlu. Na Dedeciusových mě překvapovalo úplně všechno. V prvé řadě jejich obrovská vydanost Pánu Ježíši a ochota kdykoliv o Něm mluvit. Láska k Pánu Ježíši se projevovala zároveň láskou a úctou k Bibli, modlitbou a věrností ve službě technického zajišťování jednotlivých nahrávek i programů. Jiří i Lída byli oba normálně zaměstnaní. Lída myslím dokonce pracovala na směny. A presto Bohu sloužili – dnes bychom řekli – na stoprocentně plný úvazek. Všechn svůj čas dávali Bohu. A to zadarmo. A byli v tom šťastní a radostní. Žádné vyhoření.

Právě jejich vzor skutečného zápalu pro Krista mě vylezl z mé polovičaté víry katolického náboženství do rodiny Božích dětí. Přijala jsem křest ponovením a Bible je mi dodnes hlavní autoritou i láskyplný dopis od nebeského Otce a samotného Pána Ježíše. U Dedeciusů jsem se učila vidět Boha v malíčkotech. Učila jsem se Bohu předkládat každou sebemenší potřebu a učila jsem se vidět naplnění všech našich potřeb a být za to vděčná. Díky Dedeciusovým jsem se sblížila se sborem BJB v Brně na Smetanově ulici, poznala jsem manžele Pavla a Evu Titěrovou, bratra Kristoslava Smilka a jeho děti, manžele Hurtovy a také křesťany ze Slezska, předeším rodinu bratra faráře Kazcmarzyka a manžele Rémanovy a mnohé další. Na základě příkladu všech těchto bratří a sester jsme já i moje rodina začali žít život učednictví.

Po sametové revoluci a určité době dalšího hledání Boží vůle jsem svou hlavní službu Bohu našla v TWR. Nikdy jsem nebyla pracovník na plný úvazek, vždycky jsem pracovala externě, ale vím, že to byla a dosud ještě je práce na Boží vinici, pro kterou jsem se narodila. Je ve mně jakási nesmírná po-

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

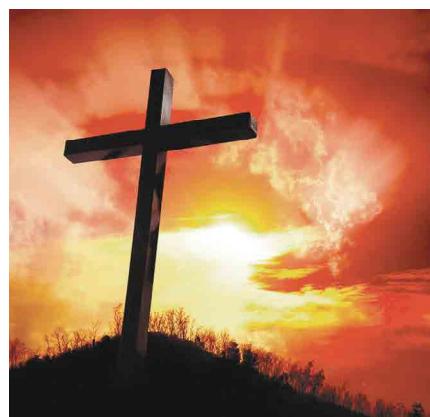
třeba „vyprávět o Tvé spravedlnosti, celý den mluvit o Tvém spasení – ač nevím ani, jak je vypočít! Přistoupím s chválou Hos-podinova hrdinství, Tvou spravedlnost, Pane, připomínat chci. Učils mě, Bože, od mládí a až dosud vyprávím o Tvých zázra-cích. Neopouštěj mě, Bože, když stárnu a šedivím, tomuto pokolení než Tvou sílu vyjevím, o Tvé moci než zpravím všechny své potomky!“ (Ž 71, 15–18)

Od útlého dětství mě Bůh přes mé rodiče učil se vyjadřovat ústně i písemně. A pak přišel den, kdy řekl: „Tak a teď začni mluvit o velkých věcech, které ve tvém životě dě-lám já.“

A já musím. Nemohu si pomoci. Někdy si připadám jako exhibicionista, někdy si říkám, že už jsem toho namluvila tolik, že víc nechci. Ale pak znova přijde čas, kdy jsem jen obyčejnou hlásnou troubou a musím mluvit a psát o velkých věcech, které pro nás všechny činí Bůh. O Jeho spravedlnosti. Protože všechno je spojeno s Jeho sprave-dlností. Jeho spravedlnost umí vytěžit ryží poklady i z těch nejhorznějších situací. Do-konec i z rozvodů, smrti, epidemii a válek. Jen jediné od nás chce Pán Ježíš. Abychom Ho milovali, bezmezně Mu důvěrovali, očekávali na Něho a viděli a poznávali Ho na všech našich cestách.

A na těch cestách nejdeme sami. Jdeme s Ním a jdeme spolu. My všichni, kte-ré spojuje krev Pána Ježíše a lásku k Jeho Slovu, přestože to Slovo se zdá nemoderní a v poslední době dokonce nekorektní. Ale Pán Ježíš je v tom s námi po všechny dny až do skonání světa. A my máme vyje-vovat svým potomkům, co s Ním zažíváme. To ostatní už je jen na Něm. Bohu Otci, Sy-nu i Duchu svatému buděž všechna čest a chvála.

V Kristově lásce Marie Frydrychová

Z Podřipska

Dnes bych vás chtěla pozvat na výlet na Podřipsko. Ne, nebojte se, nepůjdeme po stopách praotce Čeha. I když se budeme pohybovat v podobných místech a navštívíme několik vesniček pod touto „bájnou“ horou. Nemohu nepřipomenout krásnou historii podřipského města Roudnice nad Labem, spojenou s působením „novokrčenců“ (tedy na vyznání víry v dospělosti pokřtěných) již z poloviny 13. století. Teď bych však ráda řekla něco o evangelické tradici tohoto kraje. I když i Roudnice měla své mučedníky, kteří trpěli pro své vyznání a pro podíl na odboji, v období Bílé Hory byli popraveni, my teď Roudnici opustíme a navštívíme vesničky Ledčice, Krabčice, Libčice aj. Nebudu popisovat historii protestantismu v Čechách. Chci jenom připomenout atmosféru tohoto kraje – i po vydání Rudolfova Majestátu bylo apelačním soudem od souzeno mnoho „kacířů“ z podřipských vesniček Račiněves, Straškov, Vražkov, Ledčice, Ouholice... (apelační soud zřídil císař Ferdinand I. Habsburský 20. ledna 1548 jako „odvolací soudní stolici“). Ovšem přesto sem stále tajně přicházeli evangeličtí duchovní z Německa, kteří zde konali tajné bohoslužby. Tajně až do roku 1781 – do vydání Tolerančního patentu. Za zmínu stojí určitě tajná modlitebna – ne kostel – v Ledčicích číslo 4, kde se scházeli evangeličtí ze širokého okolí. Ledčice tak byly doslova „tavícím kotlem kacířství“ v této oblasti. První evangelický sbor v této oblasti vznikl v nedaleké Ctiněvsi – první bohoslužba se zde konala 1. ledna 1783 opět v soukromém domě, a sice č. 24. Později se sídlo sboru přestěhovalo do Krabčic. (Tento sbor je spojen se jménem evangelického faráře Jana Karafiáta, autora Broučku.)

A proč toto všechno popisuj? Protože do tohoto „tavícího kotle kacířství“ patří i malá vesnička Kostomlaty pod Řípem, vzdálená jen několik kilometrů od Krabčic v Ledčic a Ctiněvsi, v níž v č. 56 se roku 1745 narodil do rodiny židovského obchodníka a kupce Pinkase syn, který dostal jméno Hirschel. Asi mezi Židy docela běžné jméno. Hirschel se živil jako jeho otec kuptectvím, prý byl ale také řezník. Jezdil tedy po podřipských vesničkách a viděl život místních „kacířů“, evangelíků. Nevím, jak to všechno přesně bylo. Ale jedno vím jistě – jejich život, svědectví jejich života, ho muselo oslovit. Proto jsem se v zaprášené kronice uložené ve věži krabčického kostela (ale také ve Státním archivu) mohla dočít, že dne 5. července 1786 byli pokřtěni: Hirschel Pinkas, syn Žida, který přijal nové jméno Ja-

Wojtowka v r. 2018

Kostel v Oldřichowicích

U Cinekrů po 140 letech

kob Kostomlatský, jeho manželka Sára, synové Bernhard – přjal nové jméno Josef a Cebel – Jakob, a dále dcery Judith a Alžběta. Jakob Kostomlatský měl celkem jedenáct dětí, jmenovitě znám ještě Filipa, který se narodil pravděpodobně na začátku roku 1787, protože byl dne 25. února toho roku pokřtěn. Pro naše další putování – ale především pro historii naší Jednoty – je důležitý Cebel Pinkas, pokřtěný Jakob Kostomlatský a Bernhard Pinkas, pokřtěný Josef Kostomlatský. Nejprve tedy Bernhard – Josef. Nebudu popisovat jeho další rodokmen, zmíním jen tu skutečnost, že byl pradědečkem Aloisie Kostomlatské, narozené v roce 1848. Ženy, která měla svou významnou úlohu v založení a počátečním růstu naší Jednoty. O dva roky později, přesně 20. listopadu 1850, se v Hohenelber Gebirgsteil, v rodině hostinského Františka Zineckera, narodil syn, který dostal při křtu jméno Václav. Tento Václav žil v Broumově č. 26 a živil se jako truhlář. Broumov – to už je místo pevně spojené s historií českých baptistů, se samými jejími začátky. V době, kdy se na vzdáleném Podřipsku narodila do rodiny Kostomlatských dcera Aloisie, přišel na Broumovsko mladý kolportér Biblí, na vyznání víry ponořením pokřtěný Čech Adolf Weise. Přinesl nejen Bible a duchovní literaturu (v němčině), ale také zvěst o křtu na vyznání víry. O několik let později mladý muž z Broumova – František Pohl – ve své touze po Písmu došel do tehdy pruského městečka Wüstergeirsdorf. Získal nejen Biblí, uvěřil a byl na vyznání víry pokřtěn, ale seznámil se také s Magnusem Knappem. A tak začala baptistická práce na Broumovsku. A jejím „ovocem“ bylo i obrácení a křest truhláře Václava Zineckera. To už jsme v roce 1875. A protože „cesty Páně jsou nevyzpytatelné“ a je dobré „po nich chodit“, a protože Pán si používá obyčejné poslušné lidi k neobyčejným událostem, přestěhoval se později bratr Václav do středních Čech, do Hledsebe, kde si založil továrníčku „na výrobu mazadel, laků atd. a na dovoz ruských a amerických olejů“, jak stojí v názvu jeho firmy. Neznám přesně důvod jeho přestěhování – možná to byly důvody existenční, možná tím důvodem byla jeho snoubenka, ale vím jistě, že to byla Boží cesta. Jistě už tušíte, že tou snoubenkou byla Aloisie Kostomlatská, již také na vyznání víry pokřtěná, a sice dne 14. dubna 1877 v Brandýse nad Orlicí právě bratrem Magnusem Knappem. (V Brandýse nad Orlicí byla misijní stanice, kterou založil br. Meereis.) V roce 1879 – přesně 19. října – byli Václav a Aloisie oddáni. Protože v té době sice žil na Broumovsku, na Podřipsku, v okolí Brandýsa nad Orlicí a jiných místech již určitý počet

„baptistů“, ale neexistovala ještě Jednota ani žádný ustavený její kazatel, byli snoubenci oddáni v evangelickém kostele v Ledčicích (připomeňme si, že v onom „tavícím kotlem kacířů“). A podíváme-li se do matriky, zjistíme, že svědky tohoto svazku byli August Meereis, misionář z Vídne, a Magnus Knappe z Freiburgu (dnešní Świebodzice). A protože dům Zineckerových byl – po místním hostinci – největší ve vesnici, začali se zde scházet u vře pokřtění křesťané, většinou zvaní baptisté, z okolí, z Nových Ouholic, Velvar, Kamenice... Myslím, že zde začíná i jedna z úloh sestry Aloisie. Jistě hned po obrácení svědčila svým příbuzným a přítelkyním. Nyní se ale stala jakousi „Martou“, která připravovala svůj dům a stejně jako biblická Marta měla plné ruce práce s přípravou pohoštění pro své hosty. A ještě jsem slíbovala něco o Cebelu – Jakobu Kostomlatském. Jeho pravnuka Anna se v roce 1875 seznámila v prodejně Biblí v Praze na Václavském náměstí s Jindřichem Novotným, v té době misionářem Americké misijní společnosti. Ona stejně jako celá její rodina byli členy Reformované církve. Ještě ve stejném roce – 3. listopadu – uzavřeli Jindřich a Anna manželství. Nebudu popisovat životy a práci Jindřicha Novotného a jeho manželky. Většina čtenářů Rozsévače je určitě zná. Jenom na závěr připomenu – protože dům Zineckerových byl po místním hostinci největší v obci a protože se v tomto domě scházeli u vře pokřtění křesťané ke společným modlitbám, čtení Písma, ke vzájemnému povzbuzování, stal se tento dům i svědkem významné události – založení Prvního pražského sboru u vře pokřtěných křestanů v čele s kazatelem Jindřichem Novotným.

Na počátku, někdy v polovině 18. století jeden židovský obchodník, kupec a řezník uznal Ježíše Krista za Mesiáše a byl s celou svou rodinou pokřtěn. A o více než jedno století později se v domě jeho potomků a za jejich aktivní účasti zakládá Pražský baptistický sbor, vzniká církev, která dnes už slaví 135. výročí své práce.

A když bratr Václav Zinecker (Cinek – jak se později psal) dne 21. 1. 1935 odchází na věčnost, může se radovat ze své práce – vidí rostoucí církev s řadou sborů (v roce 1933 jich bylo již 15). Vidí i svého syna Josefa a možná i další děti, jejichž potomci dodnes nejen že dále žijí na Podřipsku, ale mnozí žijí s Pánem a některí z nich jsou členy původně Svobodné reformované církve, dnes Církve bratrské.

Slavomila Švehlová

Od založení pěveckého sboru Jas uplynulo již 50 let

Napříč Bratrskou jednotou baptistů v Česku i na Slovensku se ví o tom, že se již od počátku letošního roku (2020) připravuje velké setkání k 50. výročí založení pěveckého sboru JAS. Mělo se uskutečnit v Praze letos na podzim, nicméně ze známých důvodů koronavirových opatření se akce přesouvá až na květen 2021. Vše připravuje poměrně početná komise bratří a sester z Česka i Slovenska, kteří spolu kdysi začínali a vytvářeli historii Jasu, ba ještě i dnes vytváří. Vždyť to je jedna z těch nejkrásnějších skutečností, že Jas dodnes žije! Má tedy nejen děti, ale už i vnučata! Tuto radost neumenšuje ani to, že je to již dnes jenom na Slovensku. Naopak to odůvodňuje to, že realitu Jasu se nebojíme označit slovy „fenomén“, což zvláště přináleží historii Jasu v době minulého totalitního režimu, tedy období let 1969–1989. Zmíněná komise také připravuje publikaci k 50. výročí, která by měla slovem i fotografiemi přiblížit celou historii Jasu nejen jako vděčnou vzpomínku pro tehdy zúčastněné, ale jako část mozaiky života baptistů v našich zemích, pomáhajících k pochopení duchovní identity celé církve. Také jako motivační inspirace pro naši mladou generaci, která si nachází a bude i nadále nacházet další formy a způsoby zviditelňování své víry. Určitá fakta z historie Jasu se objevila v právě vyšlé publikaci Baptisté v českých zemích 1885–2019. K nim je jistě na místě přidat několik dalších.

Pěvecký sbor byl založen koncem roku 1969, první setkání měl v lednu 1970. Prvním dirigentem byl bratr kazatel Ing. Miloš Šolc, který jej dirigoval až do roku 1981, kdy odcházel sloužit do Kanady. V tomto roce bylo nutno odpovědět na otázku: Jak dál? V tomto výrazně pomohl při onom historickém setkání Jasu v roce 1981 ve Víkýřovicích tehdejší tamější BJB bratr Stanislav Švec. Nástupcem bratra dirigenta M. Šolce se stal bratr Libor Mathauser, profesionální dirigent, dalšími členy nového vedení hudebníci – bratr Marek Obdržálek a Ján Kadlecík. Dle rady bratra S. Švece bylo však třeba doplnit toho, kdo bude za život a službu Jasu „zodpovědný před státní správou“.

O to jsem byl požádán. Tuto úlohu vedoucího Jasu jsem přijal, i když to nebylo jednoduché. Ukázalo se to již posléze. Během dalších let přicházely výslechy na STB, obviňování, nařčení z nekalých úmyslů, vyhrožování, riziko zákazu další činnosti.

Bůh však nad tím držel svoji ochranou ruku. Nejento, Bůh této službě viditelně žehnal. Sbor se rozrůstal, i když se musel zkvalitňovat výběr nových zpěváků, setkával sebě hem roku častěji než dříve, sloužil při mnoha příležitostech, některých zcela výjimečných. Ať už to byla návštěva Dr. Billyho Grahama v roce 1982, v roce 1985 při slavnostních shromázděních ke 100. výročí založení církve, při návštěvě sestry Joni

Eareckson Tada v roce 1987, při evangelizaci astronauta Jamese Irwina v Praze v roce 1990. V těchto osmdesátých letech také JAS uspořádal koncertní turné po sborech BJB v Česku i na Slovensku a dokonce i zahraniční turné – po tehdejší NDR. To, co bylo zcela výjimečné, byla skutečnost, že život Jasu nesl postupně mnohé prvky života „samostatného církevního společenství“. Nešlo tedy opravdu jen o zpěv, ale o duchovní život, o vzájemné povzbuzení a posílení ve víře. Je pozoruhodné, že právě na toto dodnes mnozí Jasaci vděčně vzpomínají. O mnohém vypovídají zprávy za Jas přednášené na Konferencích v letech 1981–1990. Vždy byly delegáty přijímány s velikou vděčností. Jas byl skutečně povzbuzením pro celou církev.

Když jsem se v roce 1990 loučil po deseti letech s pěveckým sborem Jas, protože již po sametové revoluci končil můj úkol, mé zvláštní poslání, nemohl jsem jinak, než děkovat a zase děkovat za nádherná léta v Jasu. Příšla svoboda, naprostě nové možnosti pro službu Jasu doma i v zahraničí. Zájezd do Norska a Švédska, účast na International Church Music Festival v Coventry, turné po anglických sborech. To už byl ve funkci můj nástupce, bratr kazatel Tomáš Kriška. Právě jemu však připadla nakonec nemilá úloha, když v červnu 1992 píše Ústřední radě BJB v ČSFR dopis o ukončení činnosti

a rozpuštění Jasu. Ve svém dopisu mimo jiné napsal: „Jsme

si vědomi toho, že požehnání, které Bůh pro nás – členy Jasu, ale také mnohým kolem nás, formou tohoto pěveckého sboru připravil, bylo mimořádným Božím darem. Věříme, že Jas splnil úlohu, kterou mu Pán určil v daném čase.“

Rozdělením republiky přestal

Praha 1970, Miloš Šolc

Praha 1974, Miloš Šolc

Praha 1975, Miloš Šolc

Brno 1983, Libor Mathauser

Praha 1987, Libor Mathauser

Račková dolina 1994, Ester Jankovičová (Krišková) a Milan Uhrin

Herndon, Virginia, USA 2002, Jiří Lučan

STRETNUTIE VŠETKÝCH JASÁKOV

BRATRSKÁ JEDNOTA BAPTISTÓV ČESKÉ REPUBLICE A BRATSKÁ JEDNOTA BAPTISTOV V SLOVENSKEJ REPUBLIKE

ZÁVÄZNÉ PRIHLASOVANIE OD: 1.12.2020

**PÓZÝVAME
VŠETKÝCH,
KTORÍ BOLI ČLENMI
JASU V PRIEBEHU
50-TICH ROKOV,
BEZ OHĽADU
NA VEDENIE,
OBDOBIE A KRAJINU.**

5
VÝROČIE
ZALOŽENIA
SPEVOKOLU
JAS
14. - 16. 5.
2021
MODLITEBNÁ
BJB PRAHA
VINOHRADY
WWW.BJB.CZ

50
INFORMUJTE
VŠETKÝCH JASÁKOV
VO SVOJOM OKOLÍ.
PRIHLÁŠKA
A PRIEBEŽNE
AKTUALIZOVANÉ
INFORMÁCIE:
BAPTIST.SK/JAS50/

MYSLÍM NA
ZIŠLÉ DNI,
ROZJÍMAM
O VŠETKÝCH
TOVJICH
SKUTKOCH
ŽALM 143:5

Dodaná inzercia

brat Jiří Lučan. I toto těleso však již dnes neexistuje, Jas pokračuje již jen na Slovensku. Rád bych zmínil ještě dvě velmi výmluvné skutečnosti. Na jaře 1990, tedy poměrně brzy po sametové revoluci, jsem byl spolu se čtyřmi hudebníky Zlínské filharmonie Bohuslava Martinů na ICMF v Coventry. K mému velikému překvapení jsem obdržel na „Gala večeru“ zvláštní ocenění z rukou ředitele festivalu ve formě „Zlaté noty“ za práci s Jasem v době totality v tehdejším Československu. Opravdu jsem to bral jako spíše symbolické ocenění patřící vlastně všem, kteří v tomto nelehkém období sloužili církvi Kristově i se všemi riziky.

Rád bych na závěr odcitoval několik vět z dopisu, který mi poslal bratr Cliff Barrows, který vedl hudbu i zpěv po dlouhá léta při všech evangelizačních Billyho Grahama. Po návratu domů z Československa v listopadu 1982 píše: „Musím Ti, Jane, říci, jak mnoho vaše služba, služba pěveckého sboru Jas známenala pro naši službu, ale zvláště pro každého z nás osobně. Jsem rád, že jsme si mohli vaše písni natočit a můžeme je příležitostně

odvysílat na našem rádiu Hodina rozhodnutí. Chceme Tě ujistit tím, že naše láska a modlitby za vás neprestanou. Děkuji Ti, bratře, za to, že jste nám tak posloužili.“

Historie Jasu si zaslouží jistě více pozornosti než jenom těchto několik odstavců. Těšme se na připravovanou publikaci o Jasu, těšme se na květen 2021 v Praze! Věřím, že to bude „festival“ radosti a vděčnosti Pánu Bohu za mimorádný Boží dar, za „fenomén“ JASU!

Jan Titěra, kazatel

Poznámka: Fotografie nabízí vzpomínku pro čtenáře na některá vystoupení pěveckého sboru JAS v jeho historii a uvádí místo konání, rok a jméno dirigenta.

Sestra Marie Šedivcová oslavila 100. narozeniny

„Bázeň před Hospodinem přidává dnů života“ (Př 10, 27).

Dožít se věku, který má tři číslice, je mimořádná Boží milost. A jistě pro mnohé z nás je neobvyklé přát k narozeninám někomu, kdo se dožívá 100 let. Dnes máme společně tuto příležitost. Poprát sestře Marii Šedivcové, která se 28. 9. 2020 dožila tohoto mimořádného životního jubilea. Oslavila 100. narozeniny.

Mnoho let svého života prožila sestra v Chebu, ale posledních 15 let žije v domě s pečovatelskou službou v obci Čížkovice u Lovosic.

Mám tu výsadu, že znám sestru osobně, a proto jsem ji letos v létě navštívila a poprosila o rozhovor... Sestro Maruško, můžete nám říct něco o svém životě?

Měla jsem těžký život. Narodila jsem se na Slovensku v obci Liešťany v okrese Prievidza.

S maminkou a starší sestrou jsme žily velice chudě. Můj otec ve 20. letech minulého století pracoval ve Francii. Když se po několika letech vrátil, narodili se mi ještě dva sourozenci. Na dětství vzpomínám moc ráda. Měla jsem hodnou, milující maminku a se sourozenci jsme si užili hezké dětství. Do školy jsem chodila jen v zimě, kdy nebyla práce na poli. V 16 letech jsem se však musela začít žít sama. Proto jsem odjela do Prahy, kde jsem si našla službu v domácnosti u náčelníka železnice. Se začátkem druhé světové války mě přidělili na práci v Německu. Tři roky jsem pracovala v Berlíně, v továrně na výrobu zbraní. Byla to nebezpečná práce, ale vždy jsem věděla, že mě chrání Pán Bůh. Byla jsem vychována jako katolička. Při leteckých náletech na Berlín jsem se hodně bála, a tak jsem se modlila.

Po třech letech se mi povedlo utéct. Dostala jsem se domů na Slovensko, ale nemohla jsem tam zůstat. S pomocí mé sestry, která byla vdána ve Vídni, jsem našla práci. Dělala jsem chůvu a až do konce války jsem žila v Salzburgu.

Válka byla jistě zlou a těžkou dobou ve vašem životě. Dnes už si jen málokdo pamatuje osobně. Na druhou stranu, už ve svém mládí jste poznala nejen Československo, ale i Rakousko a Německo. Čím vám učaroval Cheb, že jste u něm prožila více než 50 let svého života?

Po válce, to už moji rodiče nežili, jsem se vrátila do Prahy a nějakou dobu tam pracovala. Neměla jsem však kde bydlet, a proto jsem hledala práci i s ubytováním. Taková možnost se naskytla právě v Chebu. Odjela jsem tedy do Chebu a pracovala v továrně na zpracování příze. V továrně spolu se mnou pracovala děvčata, která přijela po válce z Rumunska.

Na Silvestra mě pozvaly do shromáždění a od toho večerního shromáždění jsem tam už chodila pravidelně. Našla jsem tam nejen přátele, ale hlavně Pána Ježíše.

Uvěřila jsem, že mi odpustil moje hřichy a v září 1956 jsem byla po-

křtěna bratrem kazatelem Karlem Bubou v Pačinském jezere. Sbor bratří a sester se stal mou rodinou.

Už jsem se necítila sama.

Už jsem od vás, Mařenko, slyšela, že milujete a celý život jste milovala děti.

Toužila jsem po práci, kde bych mohla pomáhat lidem, hlavně dětem. Proto jsem se v roce 1951 přihlásila na zdravotní školu v Chebu. Po ukončení školy jsem pracovala v nemocnici v Chebu na novorozenec-kém oddělení. Práci s dětmi jsem moc milovala. Pracovala jsem ve zdravotnictví 30 let až do odchodu do důchodu. V roce 1955 jsem se provdala. S manželem jsme neměli děti. Po deseti letech manželství Josef onemocněl. Měla jsem velkou radost, že v čase své nemoci uvěřil

v Pána Ježíše, odevzdal Mu svůj život a odešel na věčnost jako Boží dítě.

Ve 48 letech jste zůstala sama. Bez manžela, bez dětí. Někdo by řekl, smutný život. Vy jste mi však řekla, že vás Pán Bůh později hodně obdaroval.

Ano, byla jsem sama. Měla jsem však sborovou rodinu a stále

jssem pracovala ve zdravotnictví. To byl pro mě nejen zdroj příjmu, ale i zdroj radosti a spokojenosti. A o deset let později jsem se opět vydala. František Šedivec byl vдовcem, měl tři vdvané dcery a osm vnoučat. Najednou jsem dostala velkou rodinu a manžela, s nímž jsem prožívala duchovní jednotu. Společně jsme se modlili, četli Boží Slovo, navštěvovali sbor BJB v Chebu, jezdili jsme na konference. Pán Ježíš byl základem i pojtkem našeho manželství. Můžu říct, že jsem dostala to, po čem jistě touží každá věřící žena. Víc než 26 let jsme si byli vzájemně oporu, pomáhali si, žili požehnané roky života.

Jak vás poslouchám, Mařenko, celý váš život byl službou.

Dnes jsem už 15 let sama v tomto svém malém bytečku. Sloužit už nemám sílu, ale stále se modlím. Za celou rodinu Františka. Za všechny děti, vnoučata, pravnoučata. I za bratry a sestry ve sborech. Nevím, proč mě Pán Bůh tady nechává tak dlouho. Jistě je to Jeho přání. Ale já se moc těším, až si mě vezme k sobě.

Mařenko, je něco, co byste chtěla říct nám, o několik generací mladším křesťanům?

Čtěte Boží Slovo, modlete se, služte Mu, důvěřujte a ve všem, co v životě prožíváte, se spolehněte na Pána Ježíše.

Rozhovor připravila Mimka Koblishke

Dvojaké umieranie

„Ak totiž neuveríte, že Ja som, zomriete vo svojich hriechoch“ (J 8, 24). „Blahoslavení sú mŕtvci, ktorí odteraz umierajú v Pánovi“ (Zj 14, 13).

Príčin úmrtia je mnoho – choroba, staroba, havárie... Ale u Boha sú len dve možnosti – buď zomrie človek „vo svojich hriechoch“, alebo zomrie „v Pánovi“.

To prvé úmrtie je údelom všetkých ľudí, ktorí sa nezaujímajú o otázky vieri a odmietajú spasenie v Pánovi Ježíšovi. Sám Ježíš Kristus

o nich povedal: „**„Ak totiž neuveríte, že ja som, zomriete vo svojich hriechoch.“**“ Pred Boha Sudcu predstúpia ako previnenci – hriesci a čaká ich večné zatratenie. Ale nás Stvoriteľ a milostivý Pán pripravil pre každého človeka cestu, aby mohol zomrieť „v Pánovi“.

To znamená: Obleč si Kristovu spravodlivosť, a tak získas odpustenie hriechov a večný život.

Do zatratenia nepôjdu tí, ktorí sa najviac previnili, ale všetci, ktorí nechceli nič počuť a ve-

Foto V. Majík

diet o Spasiteľovi. Miesto v nebi nezískajú najväčšejší ľudia, ale tí, ktorí skrzbierajú v Ježíša Krista získali ospravedlnenie a zomreli „v Pánovi“.

E.P.

Příběh z dovolené

Čas pod Tatrami se snad zastavil

Dnes je 1. 8. 2020 a jsou to čtyři dny, co jsme se s manželkou vrátili z krátkého pobytu ve Vysokých Tatrách. A tam, ve Štole, jsme se setkali s bratrem Jurčou. Když jsem byl malý, znal jsem jméno Jurčo, podle sbírky křesťanských básní, které napsal. V roce 1981 jsem poznal bratra Jurču osobně. Ne toho básníka, ale bratra Jurču ze Štoly. Jako mládežníci z našeho sboru ve Vikýřovicích jsme byli během pobytu ve Vysokých Tatrách u něj ubytovaní. Bratr se svou rodinou poskytoval skupinám mladých křesťanů v době komunistické totality (ale i později) tábornické ubytování jako základnu pro tatranskou turistiku. Vzpomínám si, když nás poučoval, jak se máme chovat, abychom příliš nevzbuzovali pozornost okolí. Mnozí spoluobčané nebyli křesťanství naklonění a nějaké shromažďování a další společné akce křesťanů mimo ty, které byly státními úřady povoleny, nebylo možné konat. Nebo se konaly, ale dělo se to tzv. „na hraně zákona“. Navíc bylo s námi při této akci několik Američanů, protože nás bratr kazatel Slávek Procházka, který byl s námi i se svou rodinou pro svou výbornou znalost angličtiny, měl na západě řadu křesťanských přátel. O to více jsme museli být tehdy obezřetní, abychom našim domácím i místním sboru BJB nezpůsobili těžkosti. U bratra Jurči, ve Štole, jsme našli „prázdninový tatranský azyl“ s naší mládeží také o rok později. Z celé akce jsme byli velmi nadšeni, zvláště i proto, že mnozí z nás jsme viděli úžasné vysokohorské tatranské scenérie poprvé. Pobyt u rodiny Jurčových byl pro nás nezapomenutelný. Bratra jsem tehdy považoval za muže pokročilejšího středního věku,

prostě muže staršího. Pak v roce 1997 jsme zde pobývali několik dní jako rodina a spali jsme v krásné stylové chatičce, která stojí dodnes. Od toho roku jsme se s bratrem a jeho rodinou neviděli. A teď, po mnoha letech, jsme byli opět v Tatrách a moc jsme si přáli vidět tento dům a navštívit jeho obyvatele. Neuměli jsme si ovšem představit, s kým se ještě můžeme po tolika letech potkat. Když jsme zazvonili u branky, přišel nám docela svížným krokem s typickou vlídností a přátelstvím otevřít bratr Jurčo. Podívali jsme se s manželkou na sebe a oběma nám připadalo, že tady pod Tatrami se snad zastavil čas. Čekali jsme, že jestli se s bratrem ještě potkáme, bude to hodně starý muž, možná o berlích, možná na invalidním vozíku. Ale potkali jsme muže, u něhož nám připadalo, že od té doby mu snad přibylo jen několik let. Typická chůze, hlas, úsměv, pohostinnost. „Ó, Bože, Ty jsi úžasný,“ napadlo mne. A přišel mi na mysl verš z Izaiáše 40: „Mladí jsou unavení, zesláblí, mládenci klopýtají a padají, kdo ale v Hospodina doufají, nabývají nových sil.“ Rozumějte mi, milí čtenáři Rozsévače, já neobdivuji člověka, ale našeho úžasného Pána, který nás skrze svou jedinečnou oběť na Golgotě zachraňuje ze vzdouosti proti Bohu, v níž jsme se všichni nacházeli a byli tak ztraceni pro život zde i na věčnosti. Boha, který vrací našemu životu i našemu umírání smysl, když Ho pozveme do svého života a dáme Mu místo, které Mu právem patří k Jeho slávě a našemu požehnání. A také s bratrem Jurčou (podobně jako s mnohými sourozenci v Kristu) jsme se setkali jen proto, že nás, jako Boží děti, spojuje do jedné rodiny veliká láska Boží. A tak jsme s ním a jeho vnučkou poseděli více než hodinu

a bylo to moc krásné setkání. Stále je máme živě před sebou. Tyto krásné chvíle jsme jistě tak pěkně prožili proto, že jsme se viděli po tolika letech, v těchto úžasných velehorách, které s manželkou milujeme. Obdivujeme tak stvořitelské dílo našeho Pána. Ale také proto, že toto místo a setkání nám tehdy zprostředkoval nás milý bratr Slávek Procházka, který odešel v poměrně mladém věku na věčnost. A pak tu byl ještě jeden důvod: Byli jsme s Danou mladí manželé a rodiče, měli jsme jedno dítě a vyhlíželi druhé. A teď už za pár dní budeme slavit 41 let společného života. Nikdy jsme si nemysleli, že nám Pán požehná tolika lety. Kolik jich ještě bude a jestli se s bratrem Jurčou ještě někdy potkáme, to nevíme, ale víme, že každý další den je velký dar od našeho Boha. Ať jich bude víc nebo už jen málo, hlavně ať Mu děláme co nejvíce radosti. Protože to pak přináší radost, pokoj a požehnání do našeho vlastního života i do života lidí okolo nás.

Mirek a Dana Jersákoví

I ve vypjaté situaci máte na vybranou

Vydáte-li se ale cestou obviňování, skončíte jako oběť. Váš manželský partner (nebo kdokoliv jiný) vás někdy dráždí (nebo i něco horšího). To je daná skutečnost. O tom moc přemýšlet nemusíme. Váš partner na vás výjí tlak, něco od vás očekává. V těchto vypjatých situacích máte vždy na vybranou: reagovat správně, nebo špatně. Je poměrně snadné vinit partnera – vždyť přece právě on může za všechno, co se s vámi děje, ne? Vydáte-li se ale cestou obviňování, skončíte jen jako oběť... Poproste Pána Ježíše o moudrost.

Když na sobě cítíte tlak a žár, nesmíte si zapomenout říci: „Jako zralý člověk s vnitřní svobodou rozhodovat se vím, že za svoje reakce nejsu zodpovědnost opravdu já.“ Uplatňovat to v praxi není snadné. Jeden muž se mi svěřil, že si často připadá jako kus hadru.

Presto mi řekl: „Je povzbudivé vědět, že Ježíš sleduje, jak reagují na svou manželku, a je připraven mě za snahu odměnit.“

Jinými slovy, zodpovědnost za své reakce nesu já. Když to vím, je pro mě mnohem snazší navzdory všemu ji milovat.

Zodpovědnost nesu já...

Moje žena nemůže za to, jaký jsem já. Pouze to odhaluje. Když na ni reaguji bez lásky, ukazuje to, že pořád ještě mám co řešit. V mé povaze a duši stále ještě není dost lásky a já se k tomu musím postavit čelem. Možná to je ze sedmdesáti procent její vina a moje jen z třícti procent a jindy třeba obrácení. Jde ale o to, jak já naložím s těmi svými třiceti procenty. Zodpovědnost za to, jak budu reagovat na svého partnera, nesu totiž já.

Zbavte se postoje oběti

Nehrajte se svým manželským partnerem hru na procenta. Člověk se tak snadno může vypléknout ze zodpovědnosti, ale nemůže pak dušovně zrát. Obvyklým výsledkem je, že se cítí jako oběť. Chce, aby ho někdo zachránil. Chce ráj na zemi. Začne svému partnerovi a dalším lidem zazlívat, že neošetřuje jeho rány a neutěší ho. Postoje oběti se zbavte! Uvědomte si, že jediné skutečné uzdravení a útěchu získáte tehdyn, když se obrátíte k Bohu a svěříte Mu svou situaci, jakkoliv je bolestná. Je těžké to přjmout, protože alespoň podle vašeho názoru se váš partner většinou provinuje proti vám. Presto je nutné, abyste pochopili toto pravidlo: Nemhu se dívat na to, jak mě můj partner deprimuje nebo popuzuje, **za svoje reakce nesu zodpovědnost sám/sama**.

E. E.

Kľuďas, čo odzbrojuje

Slovo má obrovskú moc. Má moc stavať či vlievať život, ale má aj moc ničiť a zabýtať. No len sa započúvajte do tohto výroku: „Ty svíňa, nenávidím ťa!“

Čo sa deje, keď to vyslovím? Čo takýto výrok so mnou robí, ak mi je adresovaný? To je, žiaľ, ničivý bežný výrok a postoj ľudí z nepriateľských tábarov.

Alebo ako pôsobí iný výrok: „Milujem ťa, si úžasné?“ – obľúbené slová ľudí, ktorí sú na tej istej vlne.

A čo takto vyjst zo svojho tábora obľúbenov, prekročiť hranice s úprimným, čistým postojom a oživujúcim slovom k inému: „Mám ťa rád,“ (aj keď si sa práve zachoval ako špiná)?

Kolega Milan je neskutočný kľuďas. Mám z neho dojem, že ho nič nerozhádže, teda v tom zmysle, že by sa zmenil na soptiacu beštiu. A okrem toho mám z neho pocit, že fakt má ľudí rád, takých, akí sú. No ved' posúdte sami.

V poobedňajšej špičke sa Milan posúval s autobusom mestom k svojmu cieľu.

Na križovatke mu však motor vydýhol a nie a nie naštartovať. Na zelenú sa všetci pohli, ale on stále nič. Tesne za ním stálo osobné auto s tmyvými sklami a intenzívne na stojaci autobus trúbilo. Tutú-túúúúú...

Iné autá prekážku obišli, ale toto nie.

Kedže som premával v poradí za ním, tiež som ho musel obísť a čo-to som zachytíl z nasledujúcej scény, ktorú mi Milan neskôr opísal. Milan nevedel, prečo nejde motor naštartovať a intenzívne trúbenie za ním stojaceho auta do situácie pokoj nepridávalo. Čo teraz? Ludia sa začali nervózne mrviť a bolo zrejmé, že došli. Sústavné trúbenie však celú situáciu zbytočne dramatizovalo.

Milan vystúpil a išiel dozadu k trúbiacemu autu. Pristúpil k otvorenému okienku rozbesneného vodiča a pokojne sa mu prihovoril: „Prepáčte, skapal mi motor na autobuse, neskúsili by ste mi ho naštartovať? Ja vám tu zatiaľ ten klaksón podržím.“

Nevinným pohľadom sa díval na trubača, ktorý v tej chvíli toho nechal, trocha cúvol a zjavne zahanbený, autobus obišiel. Milan sa vrátil, predpisovo vyprevadol cestujúcich na chodník, naštastie nedaleko zastávky a poruchu nahlásil na dispečing. O chvíľu dorazila pojazdná dielňa a šikovný opravár poruchu rýchlo našiel a aj odstránil. Milan sa mohol vrátiť do premávky.

Čo by som urobil ja na Milanovom mieste? Asi by som rozzúreného trubača rozzúrený poslal kade-tade. Lenže na zlobu odpovedať zlobou zlobu umocňuje. Pokojná reakcia, nie arogantná, ale tichá, možno trefná zlobu odzbrojuje. Milanova, ešte aj vtipná reakcia trubačovi povedala: „Mám ťa rád, aj keď mi práve lezieš na nervy.“

A okrem iného rozosmeje každého, kto sa o nej dopočuje. Pretože „mám ťa rád“ sa dá povedať na tisíc spôsobov bez toho, aby som „mám ťa rád“ vôbec vyslovil.

Si myslím. tk

*Ďalšie príbehy nájdete aj v pokračovaní knihy
Zápisíky z trolejbusu 2 (Porta libri, 2020),
www.porta.sk*

Pokud máš Ježiše ve svém srdci, máš ten největší poklad!

Láska ve vztahu

Láska probouzí k životu.

Láska zbavuje strachu.

Láska činí dobrým.

Láska proměňuje.

Láska jedná.

Láska je.

Láska...

Láska nečiní člověka slepým. Láska zvyšuje **vnímavost** milujúceho i milovaného člověka. Zvyšuje jeho vnímavost a otevírá ho pro svět v jeho plnosti. Celý vesmír se pro něj stává širším a hlubším. Září v paprscích hodnot, které vidí pouze milující a milovaný. Neboť jak známo, láska nedělá člověka slepým, nýbrž vidoucím – vnímavým pro to, čeho by si nikdy nepovšiml, vnímavým pro hodnoty.

Láska nemá strach před konflikty. Láska konflikt přesahuje. I v konfliktu se ptá, co udělá tomu druhému skutečně dobře. Tím, že láska přesáhne tuto rovinu, nenechá se odradit ani negativními pocity a zůstává důsledně **na cestě za správným řešením**.

Láska léčí závist. Kdo se chce vyléčit ze závisti, nemůže s ní jen tak bezmyšlenkovitě bojovat. Nejprve ať v sobě (v modlitbě spolu s Ježišem) hledá v láse ta poranění, která se stala zdrojem závisti. **Objev lásky, lidské i Boží**, pak postupně v závistivci **uspokojí tu nenasylnou touhu být milovaný, všímaný a doceněný**. Objev lidské i Boží lásky způsobí, že si bude moci zamílovat vlastní život. A když bude milovat sebe, uvidí nejen svoje nedostatky, ale také všechny dary, jimž ho stále znova obdarovávají ti, kteří ho milují: Bůh i lidé.

Strach nemá v láске místo.

Láska strach vyhání.

Bůh je láska. (1 J 4)

A. G.

Svetový deň modlitieb baptistických žien

...modlite sa jeden za druhého, aby ste ozdraveli. Lebo veľa zmôže naliehavá modlitba spravidlivého (Jk 5, 16)

November je mesiac, keď už po sedemdesiaty raz môžeme sláviť Svetový deň modlitieb baptistických žien a máme príležitosť radovať sa z toho, že nás je spolu neuveriteľných 22 miliónov žien baptistiek. Nielen v pondelok 2. novembra, ale celý mesiac naše jednotlivé i spoločné modlitby môžu viesť k posilneniu nádeje, k uzdraveniu a rastu vieri. Rok 2020 je mimoriadny v tom, že k mnohým pretrvávajúcim celosvetovým problémom – k chudobe, sociálnym rozdielom, dôsledkom klimatickej zmeny a živelných katastrof – pribudla pandémia spôsobená novým koronavírusom. Zasiahla rozličným spôsobom každého z nás a tušíme, že svet už nikdy nebude taký, ako sme ho poznali. Ľudia cítia strach z nákazy, sužuje ich neistota a obavy o budúcnosť, a zároveň mnohé obmedzenia a nosenie rúšok sú skúškou našej trpezlivosti.

Väčšinou sme sústredení na vlastné problémy a svoje najblížšie okolie, aj keď sme počuli, že v mnohých rodinách izolovanosť viedla k zvýšeniu domáceho násilia a k väčšiemu zneužívaniu detí. Uvedomujeme si tiež, že prichádza k nebezpečnej polarizácii spoločnosti a k prehlbovaniu sociálnych rozdielov. Už oveľa menej myslíme na to, že v mnohých krajinách tretieho sveta drastický pokles príjmov z cestovného ruchu viedol k ekonomickej kríze a hladu. Práve v ďalších časoch je potrebné uvedomiť si obrovský význam modlitieb za svoje sestry. Prosme za to, aby Svätý Duch naplnil naše srdcia súcitom a dobrovoľnosťou. Modlime sa za sestry v zbori i za ženy na druhej strane sveta, aby pocítili Božiu milosť a lásku.

Modlitba je najlepší dar, ktorý môžeme ľuďom ponúknut kedykoľvek, a najmä v čase pandémie.

JC

O tých, čo nás predišli

V týchto dňoch, keď spomíname na zosnulých a mnohí ľudia chodia na cintoríny, aby položili kytičku a zapálili sviečku na hrobe niekoho blízkeho, si možno aspoň niektorí z nás kladú otázku, čo bude po smrti. Či sa smrťou končí celá existencia človeka ako osoby, zamestnáva a chtiac-nechtiac zaujíma každého človeka. Všetci si na ňu musíme dať nejakú odpoveď, či chceme, alebo nie, lebo každý z nás čeli skutočnosti, že raz sa tento nás život skončí fyzickou smrťou. Čo bude potom? Bude niečo, alebo vôbec nič?

Základné odpovede na otázku o vzkriesení

Odpoved' na otázku o vzkriesení a živote po smrti do určitej miery vyplýva už z náboru na vznik života vo všeobecnosti, teda z celkového svetonázoru. V zásade sú len dve možnosti, ako odpovedať na túto otázku. Materialistický pohľad: existuje len tento hmotný svet, smrťou sa všetko končí – dôsledok – môžeme žiť, ako chceme, neexistuje dôvod, prečo by sme kontrolovali svoj život, je potrebné si maximálne užiť, nič nemá zmysel. Uplatnenie tejto filozofie vedie k hedonizmu (bezuzdnému užívaniu si) a jej dôsledná aplikácia by viedla v konečnom dôsledku k nihilizmu (nič nemá zmysel) a k samovražde. Existencia života len tu na zemi nedáva žiadnu logiku, žiadnu nádej.

Súvisí to aj so vznikom života – život vznikol náhodou, jeho vznik nespôsobila žiadna vonkajšia sila, autorita, inteligencia – keby áno – logicky má právo aj na kontrolu.

Druhý pohľad je nematerialistický pohľad – život nevznikol náhodou, existuje viac ako tento hmotný svet. V človeku je zabudovaná túžba, idea večnosti, vedomie, že život človeka nemôže trvať len obmedzené obdobie na zemi. Keby mal byť vznik života náhoda, tak by to vyžadovalo ovela väčšiu náhodu ako fakt, že sa trasením z písma abecedy nahádzaných do krabice poskladá 500 – 1000 stranová kniha so zmysluplným textom. (Porovnanie vychádzza z najnovších poznatkov genetiky, z nutnosti presného usporiadania a replikácie úsekov DNA a RNA v genetickom kóde živých organizmov a ich následnosti.)

Materialistický (evolucionistický) pohľad na vznik a existenciu života teda vyžaduje rovnako veľkú dávku vieri (možno ešte väčšiu) ako nematerialistický (kreacionistický) pohľad. Samotný fakt, že človek má ideu večnosti zakomponovanú do svojho myslenia a prichádza k nej nezávisle v rôznych náboženstvách a kultúrach, je podľa niektorých dôkazom jej existencie.

Idea vzkriesenia (pokračovania života po smrti) v rôznych náboženstvách a filozofiach

Vychádzajúc z uvedeného predpokladu logiky existencie večnosti a pokračovania ži-

vota po smrti vznikli rôzne koncepcie v náboženstvách a filozofiach – od materializmu – všetko sa končí smrťou, cez rôzne koncepcie rozplynutia a prevtelevania (reinkarnácie), populárne najmä vo východných filozofiach a náboženstvách, až po kresťanskú koncepciu vzkriesenia a osobného života človeka po smrti.

Pohanské staroveké idey vzkriesenia hovorili o rôznych druhoch vzkriesenia. Ide väčšinou o mytologické príbehy, ktoré súviseli so striedením ročných období a príchodom jari. Podobne rôzni pohanskí bohovia alebo iné bytosti každý rok s príchodom jari vstávali z mŕtvych.

Starovekí Gréci videli v tele prekážku skutočného života a čakali na oslobodenie duše. Život po smrti chápali najmä ako nesmrteľnosť duše. Odmietaли pritom akúkoľvek myšlienku o vzkriesení. Ked' Pavol hovoril o vzkriesení na Areopágu, vysmiali ho: „Ked' počuli o vzkriesení z mŕtvych, niektorí si robili posmešky, iní zasa hovorili: „Radi si ďa o tom vypočujeme, ale až inokedy“ (**Sk 17, 32**).

Židia, na rozdiel od Grékov, boli presvedčení o význame tela a verili, že telo, tá istá schránka, bude vzkriesená. Vo vzkriesenie však verili len farizeji. Saducej, ďalšia významná skupina Židov vo vtedajších časoch, neverili vo vzkriesenie.

Pavol preto zdôrazňuje a odôvodňuje nevyhnutnosť vzkriesenia a v liste kresťanom do Korintu veľmi jasne zdôrazňuje, že bez vzkriesenia nemá kresťanstvo a viera žiadny zmysel: „¹²Ked' teda kážeme o Kristovi, že bol vzkriesený, ako je to, že niektorí z vás hovoria: Nieto zmŕtvychchustania? ¹³Ved' ak nieto zmŕtvychchustania, ani Kristus neboli vzkriesený.“

¹⁴A ak Kristus neboli vzkriesený, tak je prázdne naše kázanie, prázdná je aj vaša viera“ (**1Kor 15, 12 – 14**).

Kresťanské chápanie vzkriesenia

Kresťanské chápanie vzkriesenia je úplne odlišné ako pohanské. Vychádza z Kristovho vzkriesenia, ktorý skutočne zomrel, ale premohol smrť a vstal z mŕtvych.

Naše vlastné vzkriesenie je dôsledkom Kristovho vzkriesenia, Jeho víťazstva nad smrťou: „⁵Ked' sme sa stali jedno s Ním podobnosťou Jeho smrti, práve tak jedno s Ním budeme aj podobnosťou vzkriesenia“ (**Rim 6, 5**).

Kresťania veria, že telo bude vzkriesené, ale zároveň premenené:

„⁴²Tak aj pri zmŕtvychchustaní. Rozsievaj sa po rušiteľnej, vzkriesené je neporušiteľnej; ⁴³rozsieva sa neslavne, vzkriesené je slávne; rozsieva sa slabé, vzkriesené je silné; ⁴⁴rozsieva sa telo telesné, vzkriesené je telo duchovné“ (**1Kor 15, 42 – 44**).

Kresťanská koncepcia osobného vzkriesenia zjavená v Písme je jednou zo základných ideí kresťanskej viery. Má dve charakteristické črty:

- úplné zachovanie identity človeka
- plná zodpovednosť za predsmrtný život na zemi vo fyzickom tele – bude súd. Odlišuje sa od ostatných náboženských a filozofických koncepcii pokračovania života po smrti práve tým, že ide o pokračovanie života konkrétnej osoby, ktorá žila tu na zemi. Bez toho by nebolo možné bráť človeka na zodpovednosť za jeho predchádzajúci život. Po smrti teda pokračuje život mňa ako konkrétnej osoby, pamäťam si, čo bolo pred smrťou a plne za to zodpovedám. Som vzkriesený v novom tele, ale je to moje telo, nie som prevtelený do nejakého zvierata alebo iného človeka. Aj po vzkriesení som to stále ja a som odlišiteľný od iných ľudí.

To nám dáva nádej, že sa opäť stretneme s konkrétnymi ľuďmi, ktorí nás predišli, a budeme ich môcť spoznať.

Kde sú mŕtvii?

- sú mŕtví niekde „zhromaždení“ a čakajú na vzkriesenie a súd, alebo idú rovno do neba? Texty nám hovoria o jednom aj o druhom:

Okamžité prenesenie do neba alebo do pekla

„⁹Po tomto som videl: ajhla, veľký zástup zo všetkých národov, kmeňov, ľudí a jazykov, ktorých nikto nemohol spočítať; stáli pred trónom a pred Baránkom, oblečení do bieleho rúcha, s palmami v rukách, ¹⁰volali mohutným hlasom: Spasenie nášmu Bohu, ktorý sedí na tróne, a Baránku! Sediaci na tróne ich bude zatiaľovať ako stan. ¹⁶Nebudú viac hladní ani smädni, nebude dorážať na nich slnko ani horúčava, ¹⁷alebo Baránok, ktorý je uprostred trónu, ich bude pásť, dovedie ich k prameňom vôd života a Boh im zotrie každú slzu z očí“ (**Zj 9 – 17**).

Podobenstvo o boháčovi a Lazárovi: „¹⁹Bol bohatý človek, obliekal sa do šarlátu a jemného ľanu a hodoval každý deň skvostne. ²⁰A bol akýsi chudobný muž, menom Lazár, ktorý ležiaval pred jeho bránou vredovitý ²¹a žiadal si nasýtiť sa odpadkami z boháčovho stola, [ale nikto mu ich nedal]. ²²Ten chudák umrel a an-

Spomíname na zosnulých... a úvahy

jeli ho zanesli do lona Abrahámovho. Umrel aj boháč a pochovali ho.²³Potom v mukách podsvetia pozdvihol oči a zdaleka uzrel Abraháma a v jeho lone Lazára;²⁴zvolal: Otec Abrahám, zmiluj sa надо mnou a pošli Lazára, aby si koniec prsta omociť vo vode a ovlažil mi jazyk, lebo sa veľmi trápim v tomto plameni.

²⁵Ale Abrahám mu odpovedal (boháčovi): Systu, rozpomeň sa, že si ty svoje dobré veci užal zaživa a podobne Lazár zlé; teraz tento sa tu teší a ty sa trápiš” (Lk 16, 19 – 25).

„Zhromaždenie“ mŕtvych a postupné zmŕtvychvstanie

„¹⁶lebo ked’ (zaznie) povel a hlas archanjela a Božia trúba, sám Pán zostúpi z neba, a najprv ustanú tí, čo umreli v Kristovi,¹⁷potom my, ktorí zostaneme nažive, budeme spolu s nimi uchvátení v oblakoch do vzduchu v ústrety Pánovi” (1Tes 4,16 – 17).

„⁵¹Ajhlá, poviem vám tajomstvo: všetci neumrime, ale všetci sa premeníme,⁵²razom, ihned, len čo zaznie hlas poslednej trúby. Lebo zaznie trúba a mŕtvi budú vzkriesení neporušiteľní a my sa premeníme” (1Kor 15, 51 – 52).

Všetci ľudia budú nakoniec vzkriesení.

Jedni pre večný život, ďalší pre večnú smrť (zatratenie, peklo). „²⁸Nedivte sa, že prichádza hodina, v ktorú všetci v hroboch počújú

jej hlas,²⁹a tí, čo dobre činili, vyjdú na vzkriesenie k životu, tí však, ktorí páchali zlo, na vzkriesenie k súdu” (J 5, 28 – 29). Vzkriesenie bude mať zrejme viac etáp (a aj po-

sledný súd) – najprv budú vzkriesení veriaci a spolu s nimi budú vytrhnutí tí veriaci, ktorí budú v čase druhého príchodu Pána Ježiša nažive. V druhej etape budú vzkriesení ostatní mŕtvi a prídu pred súdnou stolicu Kristovu. Ján obe etapy podrobnejšie opisuje vo svojom Zjavení:

„⁴Potom som videl tróny: posadili sa na ne, do-stali moc súdiť, a videl som duše zabitých pre Ježišovo svedectvo a pre Božie slovo, aj tých, čo sa neklaňali šelme ani jej obrazu a neprijaли jej znak na svoje čelá ani na ruky, ožili a kra-lovali s Kristom tisíc rokov. ⁵Ostatní mŕtvi neožili, kým sa nedovŕší tisíc rokov. To je prvé vzkriesenie.” (Zj 20, 4 – 5).

Podrobnejšie tú druhú časť vzkriesených opisuje v ďalších veršoch: „¹²Videl som mŕtvych, veľkých i malých: stáli pred trónom a knihy sa otvorili. Aj iná kniha, kniha života, sa otvorila, a mŕtvi boli súdení podľa zápisov v knihách, podľa svojich skutkov. ¹³Aj more vydalo mŕtvych, ktorí boli v ňom, i smrť i podsvetie vydali mŕtvych, ktorí boli v nich, a každý bol súdený podľa svojich skutkov. ¹⁴Smrť a podsvetie boli zvrhnuté do ohnivého jazera. To je druhá smrť, ohnivé jazero. ¹⁵A ak niekto neboli zapísaný v knihe života, zvrhli ho do ohnivého jazera” (Zj 20, 12 – 15).

Odpoveď na otázku, kde sú mŕtvi, je, že môžu naraz platiť obidve možnosti: čakajú na vzkriesenie a zároveň sú hneď prenesení. Po smrti totiž už neexistuje čas.

To čakanie na vzkriesenie, ktoré pri pohľade z časnosti môže trvať tišicročia, sa v bezčasovej večnosti odohráva zároveň so smrťou. Pre nás je to ľahko predstaviteľné, lebo žijeme v čase.

Otázka o tom, kde sú mŕtvi po smrti, nie je len teoretická otázka vhodná na teologicke dišputy. Každý sám si musíme odpovedať: „Kde budem ja po smrti?“ My, ktorí sme už teraz prijali Pána Ježiša ako svojho Záchrancu a Spasiteľa, máme zasľúbenie, že Ho budeme nasledovať v smrti a aj vo vzkriesení. Už teraz, od okamihu nášho znovuzrodenia, sa pre nás začal večný život.

Už teraz môžeme vedieť, čo bude po smrti a kam pôjdeme: „¹⁰Kto verí v Syna Božieho, má svedectvo v sebe; kto neverí Bohu, urobil Ho klamárom, pretože neuveril svedectvu, ktoré vydal Boh o svojom Synovi. ¹¹A toto je svedectvo, že Boh nám dal večný život, a tento život je v Jeho Synovi. ¹²Kto má Syna, má život; kto nemá Syna Božieho, nemá život.

„¹³Toto som napísal vám, veriacim v meno Syna Božieho, aby ste vedeli, že máte večný život” (1J 5, 10 – 13).

Spomínanie na zosnulých, ktorí zomreli ako veriaci v Krista, a uvažovanie o našej vlastnej smrťlnosti teda nemusí byť v beznádeji, ale môže byť v nádeji večného života.

Ján Szöllőss

musí diať práve pri východe slnka a viem, že mnohí to robí vo svojej komôrke, a je to rovnako milé pred Bohom. Ale pre mňa to bolo čaro dovolenkovej atmosféry a relax tela i ducha. Asi každý už zakúsil, čo je to nespavosť. Počas tmavej noci, keď spánok neprichádza, často na nás doliehajú chmúrne myšlienky a starosti sa znásobujú.

S príchodom nového dňa nastáva úlava a môžeme sa stotožniť so slovami žalmu: *Moja duša čaká Pána viac ako strážcovia rána.* Nemôžeme súbežne pozorovať východ a západ slnka. Sú od seba veľmi vzdialené. Túto vzdialenosť použil aj žalmista Dávid, aby vyzdvihol veľkosť Božej milosti a odpustenia. *Ako je daleko východ od západu, tak daleko vzdialil od nás naše prestúpenia* (Ž 103,12). Som vďačný, že aj moje.

V. M.

Koniec dňa

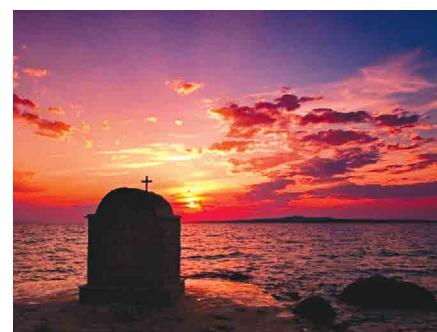
„*Od východu slnka až po jeho západ* nech je chválené meno Hospodinovo!” (Žalm 113, 3) Rád pozorujem západ slnka. Je to pre mňa čas vhodný na premýšľanie a stíšenie. Nemusím mať vždy poruke ani fotoaparát, ale v tomto prípade som cielené vyrázel na miesto, ktoré som si deň predtým vyhliadol. Atmosféra končiaceho dňa mi poskytla dostatok času na fotenie aj na premýšľanie. Prvé, čo mi prišlo na mysel: *slnko nech nezapaďa nad vašim rozhnevaním.* Nastupuje nutná revízia. Nenahneval som sa dnes na niekoho a nemám v sebe ešte stopy hnevú?

Druhá myšlienka je späťa s krížom na kaplnke. Kríž, ktorý je znakom spásy, vyžaruje svetlo aj na začiatku dňa, celý deň a aj pri konci dňa. Evokuje vo mne Božiu nevyčerpateľnú milosť a na záver dňa mi ponúka možnosť zložiť pod kríž Kristov všetky bremena a hriechy, ktoré sa na mňa počas dňa prileplili. Tretia myšlienka sa zrodila, keď som ukladal fotky do počítača. Pohľad na oblohu sfarbenú do červena mi pripomenal slová Pána Ježiša, ktoré adresoval farizejom, keď chceli, aby im ukázal znamenia z neba, ktoré by potvrdili jeho pôvod. „*Ked je večer, hovorievate: bude pekné počasie, lebo sa čer-venie nebo. Pokrytci, tvárnosť neba viete po-súdiť a znamenia časov neviete posúdiť?*”

Vieme rozpoznať znamenia, ktoré ukazujú na blízkosť druhého príchodu Pána Ježiša? Písma nám dostatočne zretelne opisuje tie-to znamenia a je na každom z nás, ako ich vnímame a ako sa na túto veľkolepú udalosť pripravujeme.

Tu sa končia moje úvahy, ale každý čitateľ môže pokračovať v myšlienkach týchto ver-šov s pohľadom na svoj vlastný život.

Text a foto oboch článkov V. Malý

Spomienka na Radka...

S hlbokým žiaľom som sa dočítal, že Radko Hovorka odišiel k Pánovi. S Radkom sme študovali na Univerzite Komenského. On geológia, ja organickú chémiu.

Na spoločnú cestu nás priviedla vojenská príprava na vojenskej katedre, kde sme boli zaradení v tej istej učebnej skupine. Bol som vtedy hľadajúci katolík a vojenskú prípravu som bral dosť vážne, za čo sa mi práve od Radka dostalo prezývky „dotazník“, pretože som mal často „dotazy“ na to, čo nás učili. Jednu nedelu počas spoločného týždňa modlitieb som Radka uvidel v spoločnom spevokole BJB a Cirkvi bratskej na zhromaždení na Cukrovej ulici (v Bratislave). Tak sa začalo naše priateľstvo a moje pravidelne návštavy zboru BJB na Palisádach. Radko so mnou „na opätku“ navštívil katolícky kostol.

Spomínam to preto, lebo pri časti liturgie, kde sa hovorí: „Dajte si znak pokoja“ a ako odpoved: „Pokoj a bratská láska nech je medzi nami“ a prítomní si podajú ruky, Radko poznamenal, že toto by zaviedol aj u nich v cirkvi. Ďakujem Bohu za tento čas, pretože pod mocným zvestovaním Božieho slova ústami požehnaného kazateľa evanjelistu brata Janka Krišku som prijal do svojho srdca Pána Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa.

Tak sa stal Radko Božím nástrojom, ktorým si ma Boh pritiahol a obetou Pána Ježiša Krista ma učinil svojím dieťaťom a bratom Radka Hovorku.

Tešíme sa na stretnutie s tebou u nášho Pána Ježiša Krista v nebesiach!

Radko, nikdy na teba nezabudnem!

Roman Vida

(Pozn. redakcie: ...o Radkovi Hovorkovi sme uviedli články v čísle 1/2020)

S Radkom Hovorkom (vpravo)...
na starej fotografií na Palisádach v Bratislave...

Niektoré padne do úrodnej pôdy!

Zrána rozsievaj svoje semeno a do večera nenechaj svoju ruku nečinnú, lebo nevieš, čo sa vydarí: to či ono, alebo či oboje bude dobré“ (Kaz 11, 6).

Ked 9. novembra 1989 padol vo východnom Nemecku berlínsky mür, zostało v tejto krajine ešte mnoho ruských vojakov. Niektorým kresťanom ležalo na srdci ich spasenie, a tak sa rozhodli dať každému ruskému vojakovi Nový zákon v ruštine skôr, ako opustia Nemecko a vrátila sa do svojej domoviny. Vytvorili skupinku a s Novým zákonom vo vreckách navštevovali ruské kasárne. Privitanie nebolo vždy priateľské. Raz ich jeden dôstojník ohrozoval dokonca pištolou. No napriek tomu im Pán Boh pripravil veľa príležitostí, aby mohli Nový zákon vojakom darovať. O 15 rokov neskôr cestoval jeden nemecký kresťan z mesta Meerane na Sibír, aby sa tam stretol s ruskými veriacimi. Jeden z nich mu rozpovedal osobné svedectvo o tom, ako našiel záchrannu v Pánovi Ježišovi Kristovi.

„V roku 1990 som bol ako voják v Nemecku a v Meerane som dostal ruský Nový zákon. Začal som si ho čítať a spoznávať svoj hriešny stav. Porozumel som, aký je Boží pohľad na mňa, prijal som Pána Ježiša za svojho osobného Spasiteľa a Záchrancu. Teraz môžem medzi svojimi krajanmi pracovať ako kazateľ a zvestovať im evanjelium.“

Ked sa nemecký kresťan vrátil domov, vyhľadal veriacich, ktorí v tom čase rozdávali Nové zákony, aby sa s nimi podelil o toto radostné svedectvo. Veď sa nestáva často, aby sme videli ovocie svojej duchovnej činnosti. Ale občas Pán Boh poodhrnie závoj, aby nám dodal odvahu ďalej pracovať na Jeho vinici a niest zvest evanjelia vo svojom okolí. A čo ukáže večnosť? Možno nás premôže úžas, keď uvidíme, ako Pán požehnával našu chabú snahu.

Zdroj: Dobrá sejba

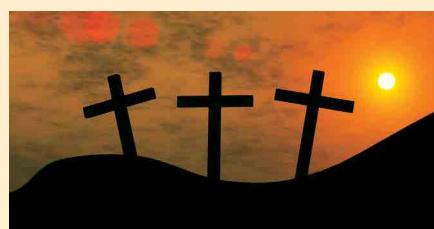

Jak málo stačí

Ježiš se modlil za své učedníky: „...aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne... Dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich“ (J 17, 23 a 26).

Vztek, smutek, bezmoc. Koho z nás niečo z toho nezachvátí, když vidí zprávy o válečných konfliktech ve svete, slyší statistiky o rozvodech apod. Mezi jednotlivcami i skupinami panuje mŕtvo lásky a porozumení ne-

vraživosť a rozdelení. Zrejmě známe i z vlastní zkušenosti, jak málo někdy stačí k nedozumění a rozhádání se i s těmi, které máme rádi, a kolik úsilí je potřeba, abychom i malý konflikt zase urovnali. Ježišova slova o dokonalé jednotě pak zní jako čistá uto pie. Ježišova slova ale nejsou ani předestření utopického plánu, ani výzva k něčemu neuskutečnitelnému. Ježiš nám vyprošuje od Otce, aby na nás ukazoval svetu lásku, ktorou si nás zamiloval, a aby nás sjednocoval. A nás Ježiš ujišťuje, že za cokoliv požádá Otce, On Mu to dá. Asi neuhasíme bezprostredne všechny válečné konflikty, ale nejsme vůči rozdelení, které panuje mezi lid

mi, bezmocní. Můžeme pozvat Ježiše, aby byl v nás, můžeme se připojit k Jeho touze a prosbě, aby se v našich životech Boží láska ukazovala jako silnejší než to, co rozděluje. A Otec nás bude přivádět k jednotě stále hlubší.

A. N.

Predplatné časopisu Rozsievač 2021

Milí predplatitelia, dăkujeme za váš záujem o časopis a veríme, že nám zachováte pria-zeň aj nadálej. Sme za vás veľmi vďační.

Chceli by sme vám oznámiť, že od roku 2021 sa menia predplatné podmienky. Predplatné je potrebné uhradiť prevodom na účet, nečakajte na platobný šek.

Predplatné na rok 2021 je potrebné zaplatiť do konca roka 2020. Urobte tak, prosím, aj keď ste dlhoročný predplatiteľ, zbor alebo jednotlivec. Ak ste však nový predplatiteľ, po-kojne nás kontaktuje aj neskôr.

Predplatné Slovensko

Predplatné pre jednotlivcov:

1. Kontaktujte nás prosím emailom: rozsievac@baptist.sk a napište nám, koľko kusov časopisu si chcete predplatiť. Uveďte adresu a kontakt na vás: mail alebo telefónne číslo.
2. V platbe uvedte svoje meno, ktoré sa zhoduje s menom objednávateľa.
3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.

Platbu za vás môže uhradiť aj niekto z vašej rodiny, len je potrebné, aby do správy pre prijímateľa napísal slovo Rozsievač a vaše meno. Ak by ste mali s niečím problém (napríklad, že nemáte mailovú adresu, alebo ste nedopatréním nezaplatili včas), prosím zavolajte na tel. číslo 0911 813 824 a my vám vyjdeme v ústrety.

Ak by ste chceli časopis odoberať, ale nemôžete si to dovoliť, kontaktujte nás, prosím, tiež, a my sa vám pokúsime vyjst v ústrety. Nechceme, aby boli peniaze prekážkou.

Predplatné pre zby:

1. Kontaktujte nás prosím mailom: rozsievac@baptist.sk a napište nám, o koľko kusov predplatného máte záujem. Uveďte adresu zboru a meno osoby, ktorá objednávku vybavuje, a kontaktné údaje na ňu.
2. Uhradte predplatné na bankový účet BJB v SR vedený v Slovenskej sporiteľni. Ako variabilný symbol použite číslo vášho zboru podľa platného číselníka.
3. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe.

Časopis balí distribučná firma a rozposielala Slovenská pošta. Ak by nebolo čokoliek v poriadku (napr. vám neprišiel časopis, alebo vám prišlo menej kusov), kontaktujte nás mailom alebo na telefónne číslo a my sa to pokúsime napraviť.

Rozsievač vychádza 11x do roka.

Cena výtlačku a číslo účtu:

Odberatelia v SR: Predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné, **Poštovné zby:** 3,- € za kus a rok, **jednotlivci:** 5,50 € za kus a rok.

Číslo účtu SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísť meno odberatela. Variabilný symbol: 888.

Kontaktná osoba pre Slovensko: Ráčel Orvošová, tel. č. 0911 813 824, email: rozsievac@baptist.sk

Predplatné Česko

Milí bratři, milé sestry, děkujeme za váš zájem o časopis. Věříme, že nám i nadále zachováte přízeň. Jsme za vás velmi vděční.

Právě je čas na objednávky časopisu na další rok. Prosím, zašlete na adresu kanceláře VV BJB kancelar@baptist.cz počet vám požadovaných výtisků časopisu Rozsévač pro váš sbor na rok 2021.

V případě, že se neozvete, budeme pro vás počítat se stejným počtem jako na rok 2020.

Predplatné pro sbory:

Predplatné činí 484 Kč (cena jednoho výtisku 44 Kč + poštovné).

Poštovné činí 102 Kč na kus a rok.

Celkem Rozsévač na rok 2021: 586 Kč

Predplatné na rok 2021 je třeba uhradit do konce roku 2020. Časopis vám začne chodit po zaregistrované platbě. Kancelář VV pošle do sborů výzvu k objednávce dříve než loni.

Predplatné pro jednotlivce:

Vaši objednávku Rozsévače na rok 2021 prosím zašlete na adresu kanceláře VV BJB kancelar@baptist.cz. Časopis můžete objednat také telefonicky na č. tel.: 739 487 281 nebo na č. tel.: 734 596 635.

Predplatné je potřeba uhradit převodem na účet: 63112309/0800, var. symbol: 911 840, nečekejte na složenku. Platbu za vás může uhradit i někdo z vaší rodiny, jen je třeba, aby do zprávy pro příjemce napsal slovo Rozsévač a vaše jméno. Časopis vám začne chodit po zaregistrované platbě. Výhodnejší pro vás je nechat si Rozsévač posílat do sboru.

Rozsévač vychází 11x do roka.

Cena výtisku a číslo účtu:

Odběratelé v ČR: Předplatné 484,- Kč (cena jednoho výtisku 44,- Kč) + poštovné,

Poštovné jednotlivci: 252,- Kč za kus a rok.

Celkem: 736 Kč.

Číslo účtu ČR: Česká spořitelna Praha, c.ú. 63112309/0800, var. symbol: 911 840.

Kdybyste chtěli časopis odebírat, ale nemůžete si to dovolit, kontaktujte nás, prosím a my se vám pokusíme vyjít vstříc. Nechceme, aby byly peníze prekážkou.

Časopis balí a do Česka odváží distribuční firma v Bratislavě a u nás jej rozesílá Česká pošta. Pokud by cokoliv nebylo v pořádku (např. vám nepřišel časopis nebo vám přišlo méně kusů), kontaktujte mne mailem: majka.horackova@seznam.cz nebo telefonicky na číslo tel.: 734 596 635. Pokusíme se to opravit.

Děkujeme.

Kontaktní osoba pro Česko:

Marie Horáčková, tel. č.: 734 596 635, mail: majka.horackova@seznam.cz

Bůh nám dal svobodu

Je třeba pomáhat lidem, aby se nejprve usmířili sami se sebou. Jen tak mohou děkovat Bohu, že je stvořil takové, jakí jsou. Jen tak se jejich životní stopa může stát dokonce i stopou požehnání. Jinak to bude stopa pustošení, ničení, nenávisti a hořkosti nejen v cizím prostředí, ale i ve vlastní rodině. V Bibli (Gen 37) můžeme číst, jak bratři nehnávali Josefa proto, že jej otec (Jákob) obzvlášť miloval. Chtěli jej i zabít a nakonec jej prodali do Egypta. Po dvaceti letech se bratři ocitají v Egyptě, setkávají se s Josefem a ten jim po několika zkouškách odpouští. Je to silný příběh početné rodiny, kde vidíme moment rozhodování – udělat dobro nebo зло. A také pravdu, že i zlo může Pán Bůh obrátit v dobro. Jak je k nám Bůh milosrdný! Každý člověk má svobodu rozhodnout se proti ničení a pro usmíření. Jakmile se člověka dotkne Bůh, nemůže se už identifikovat se svou nenávistí. To je ta svoba, kterou dal lidem Bůh: Člověk se musí rozhodnout – pro život a proti smrti, pro dobro a proti zlu.

mh

Treba si zvolit'

„Kto verí v Syna, má večný život. Kto však odmíta Syna, neuzrie život, ale spocívá na něm Boží hněv“ (J 3, 36).

Nedávno som čítala takýto výňatok z jednej kázne Charlesa Spurgeona: „Nikto z vás nemá zmluvu so životom. Ak áno, ukážte mi ju! Nemáte ju? Tak mi dovolte, aby som vyslovil väčšie varovanie... Mnohým z vás sa už deň chýli ku koncu. Vidím vo vašich radoch veľa bielovlasých hláv. Priatelia, ste na prahu nebeského mesta, alebo na okraji večnej prieplasti?“ Uvažujem a porovnávam. V 19. storočí chcel tento anglický evanjelista priviesť mocnými a nekompromisnými slovami svojich poslucháčov k tomu, aby si uvedomili potrebu volby. Dnes, o jeden a pol storočia neskôr už takéto slová takmer neodznejú ani z kazateľní ani v súkromných rozhovoroch. Vyhýbame sa dôrazu na volbu, evanjelium ponúkame v tolerantnejšej forme, opatrné. Nehovoríme o hriechu – v krajinom prípade len o vine. Veľmi starostlivo sa vyhýbame zmienke o večnom trápení. Moderný človek to nechce počuť a priať, lebo jeho názor je: POTOM bude všetko v poriadku, alebo nebude NIČ. Ale pozor! Realita sa nezmení, ak budeme hovoriť polovičnú pravdu. Existencia každého človeka má pokračovanie vo večnosti: bud prítomnosť Boha, ktorý je láska a svetlo, alebo trvalé odlúčenie od Noho v temnote večnej prieplasti. Takáto je pravda Biblie a my ju máme hľať zrozumiteľne, aj keď s jemnocitom. Nedajme sa vytlačiť na cestu polovičiatej zvesti Písma, nepodľahnime trendom dnešných dní, ponúkajme nekompromisne potrebu volby!

Elena Pribulová

Život J. A. Komenského...

V letošním roce si připomínáme významné výročí 350 let od úmrtí J. A. Komenského.

Během svého života si získal renomé především jako pedagog, především jako teoretik pedagogiky a autor mnoha spisů z tohoto obooru. Byl jediným tvůrcem originální, filosoficky ukotvené pedagogické soustavy v českých zemích. Zabýval se všeobecnou teorií výchovy, didaktikou, vytvořil speciální metodiku výuky jazyků a sám sepisoval originální učebnice. Už za Komenského života si získaly mimořádnou oblibu jeho jazykové příručky. Je považován za zakladatele moderní pedagogiky a vysloužil si přezvisko „Učitel národů“.

Narodil se 28. 3. 1592. Ve dvanácti letech Jan osířel. Během krátkého období přišel o otce, matku a dvě sestry, patrně v důsledku moru. Ujala se ho jeho teta ve Strážnici. Každý den musel tvrdě pracovat ve mlýně, krátce navštěvuje školu ve Strážnici, ta ale nenaplňuje jeho vnitřní touhu po poznání. O rok později (1605) vpadli na Moravu uherští povstalci – Bočkajovci, a ti zničili a vyplenili Strážnici a okolí. Také Komenského dědictví po rodičích, rodinný dvůr v Uherském Brodě byl vypálen.

Gymnázium v Přerově začíná Komenský studovat až v 16 letech. Komenský zaujal významného šlechtice Karla Staršího ze Žerotína svým vztahem ke studiu, zároveň pracovitostí a odpovědným postojem k životu. Ten se proto rozhodne podporovat Komenského studia na akademii v německém Herbornu (1611–1613) a na univerzitě v Heidelbergu. Zde prožívá Komenský šťastná léta a objevuje krásu vzdělávání. Po studiích působí jako učitel na gymnáziu v Přerově (1614–1617). Žení se s Magdalénou z Vizovic, je vysvěcen na kněze Jednoty bratrské, působí jako kazatel sboru Jednoty bratrské ve Fulneku a učitel na bratrské škole. Zakládá rodinu a toto období (1616–1621) patří mezi jeho nejštastnější.

Roku 1618 začíná 30letá válka a po prohrané bitvě českých stavů na Bílé hoře (1620) hrozí protestantům smrt. Komenský se zdráhá utéct od rodiny, ale jeho manželka ho k tomu přiměje. Ukryvá se na panstvích Karla ze Žerotína v okolí Brandýsa nad Orlicí. Když je daleko od rodiny, zastihne Komenského zpráva o smrti manželky a jeho dvou dětí, z nichž druhé dítě dosud ani neviděl. To ho velmi zdrtí. Další ránonu je spálení jeho drahé knihovny veřejně na fulneckém náměstí – přihlíží tomu i jeho žáci

(z donucení kapucína Bonaventury). Ve svém smutku piše ohromné dílo „Labyrint světa a ráj srdce“, které je dodnes slavné. Bylo vydáno ve 123 vydáních a hraje se v divadlech.

Později (1624) se Komenský ožení podruhé a narodí se mu čtyři děti (s Marií Dorotou má tři dcery a jednoho syna).

České protestantské šlechtě a duchovním je umožněno odejít z vlasti do exilu, pokud katolickou víru nechtejí přijmout. Prostý lid musí zůstat, podrobit se Habsburkům a přijmout katolickou víru.

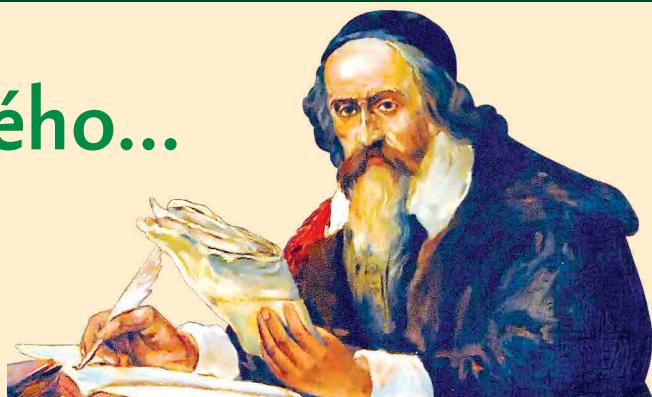
Po vydání Obnoveného zřízení zemského (roku 1627) se situace v zemi ještě zhoršila, proto roku 1628 Komenský opouští vlast s celou svou rodinou. Uchýlili se do polského Lešna, kde žila početná komunita Jednoty bratrské. Komenský stále doufá, že se jednou bude moci vrátit.

Když však podepsáním „Vestfálského míru“ skončí 30letá válka, končí také naděje na návrat do vlasti. V Lešně vypukl roku 1631 mor a mnoho lidí umíralo. Komenský a mnoho dalších křesťanů, kteří do Lešna utekli před pronásledováním z Čech a Moravy, začali o umírající pečovat. Ostatní obyvatelstvo města se skládalo z Němců a Poláků, kteří naopak o nemocné nepečovali, nechávali je umírat v strašných podmínkách a po smrti je ani nepohřbili, ale jen zahrabali a psi mrtvá těla vyhrabávali. Komenský toto nelidské chování kritizoval a velmi pohotově napsal a vydal knihu „Zpráva kratičká o morním načažení“, kde vysvětluje, jak se mají křesťané ujmít nemocných a umírajících lidí.

Čeští křesťané žijící v Polsku se nebáli smrti. Nebáli se toho, že se od nemocných mohou nakazit.

Prokázat milosrdenství a pomoc trpícím bylo pro ně přednější než jejich vlastní život. V Lešně Komenský působí jako učitel a později rektor vyššího bratrského gymnázia. Hodně příše a jeho „Brána jazyků otevřená“ ho proslaví po celém světě, kniha je průlomem v učení se cizím jazykům, dodnes jsou všechny jazykové učebnice postaveny na Komenského metodách.

Dokonce, když je přijat švédskou královou Kristinou, ta s ním hovoří plynně latinsky a sděluje mu, že se naučila latinsky podle jeho knihy Brána jazyků otevřená. Slavná je i jeho vyučovací metoda škola na jevišti neboli

škola hrou. V Uhrách učil studenty latinsky tím, že s nimi pro celé město připravil divadelní hru a tu pak zahráli.

Komenský se stává velmi uznávaným po celé Evropě, ve vlastní české zemi je však jeho dílo na „černé listině“. Roku 1656 ve válečném sporu Švédů s Poláky dojde k vypálení Lešna, Komenský si s rodinou jen tak tak zachrání život, ale shoří mu celý jeho majetek, včetně mnoha nevydaných spisů – jde o více než 40 let práce. Pokusil se knihy před ztrátou zakopat do jámy, ale přesto ohořely. Je naprostě zdracen.

Následně je pozván do Amsterdamu. V Amsterdamu znova začne obnovovat své dílo. Nikdy se již nevzpamatuje z tragické ztráty zvláště Česko-latinského slovníku, na kterém pracoval 40 let. Nemůže dát zpět dohromady prakticky celoživotní práci. Přesto se o to až do smrti pokouší a podaří se mu vydat ještě 62 svých spisů a děl.

Komenský se nazýval mužem touhy (vir desideriorum).

Neustále toužil po něčem lepším, po dokonalém dobru, po věčné blaženosti a lidském štěstí. Byl přesvědčen, že toto dokonalé štěstí nalezeň člověk jedině ve zcela osobním důvěrném vztahu s Bohem. On takový osobní vztah s neviditelným Bohem měl. Komenský napsal kolem 200 knih, některé ovlivnily na několik století mnoho národů. Jeho knihy byly přeloženy do mnoha evropských jazyků, ale také do arabskiny, perštiny, japonštiny... Vytvořil školské vzdělávací programy, z nichž se vychází dodnes.

Dne 15. 11. 1670 umírá v Amsterdamu a je pochován v Naardenu.

Až do posledního dne svého života pracoval na svém největším panošnickém díle „Obecná porada o nápravě věcí lidských“. Tu ovšem nestihl dokončit. A před svou smrtí zapřísahá svého syna a přítele, aby knihu dokončili... Téměř se to však nepodařilo.

Dokončíme to dílo dnes my?

Zdroj: Internet

Inzerát

Nabízíme ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vlkýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou.

Blízko do hor (jde v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku.

Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsivevač 2021: Biblický šatník /oblečenie (krestána)

Číslo 01 2021 – Téma: časopisu: Vyzleč seba (svoj hriešny charakter) – obleč si Krista (jeho charakter)

Číslo 02 2021 – Vyzleč svoju samospravidlosť – obleč si Kristovu spravidlosť

(verše: Iz 61, 10, Gal 3, 27 a Mt 22, 11)

Číslo 03 2021 – Vyzleč hnev - obleč si srdečné milosrdenstvo (verše: Kol 3, 8 –10...a 12)

Číslo 04 2021 – Vyzleč vášnivost - obleč si krotkost

Číslo 05 2021 – Vyzleč zlost - obleč si trpežlivost

Uzávierka 5. 11. 2020

Uzávierka 5. 12. 2020

Uzávierka 5. 1. 2021

Uzávierka 5. 2. 2021

HABAKUK NAŠEJ DOBY

Pavel Kondač

*I keby figovník nevypučal,
nezarodila by mi kukurica,
na poli pšenica od sucha vyhorela,
alebo vo vode vyhnila od koreňa,*

Bože môj, čo by som si počal?

*Ba, keby deti mi nariekali,
nedostali by ani kus chleba,
a keby dobytok v maštali vykapal,
zauládla by raz nevídaná bieda,*

čo by som si len v živote počal?

*Do našej Európy valia sa milióny
z Ázie, Afriky, z krajín, kde zúri boj...
Keby nás prepadli úbohí domorodci,
lebo im vysychal život a zdroj –*

ako by som ich u nás uvítal?

*Či by som dokázal radostne pospevovať,
velebiť ukrižovaného Spasiteľa
uprostred biedy a krutého hladovania?
Či by som rozdával i z môjho chleba?*

Bolo by tej skúšky i na mňa veľa!

*Veru, si radšej hrud'hrdo nevypínam,
a svoje kvality do neba nevynášam.
Rád by som bol tým hrdinom našej doby,
ale ma realita len malým robí.*

Kto ma z vás pozná, ten ma pochopí...

*Vraciam sa do knihy proroka Habakuka,
ktorý i v súžení zajasal na slávu Boha.
Dosiahol úžasné výšiny viery,
ktorá mu v trápení jedinou posilou bola.*

Či by som aj ja mal na vďaku dosť sily?

*Boh ma raz zo zeme do neba zavolá
možnože zo samej biedy a z katastrofy.
Bol by som hrdinom viery a nádeje, lásky,
súčasným odrazom Kristovej podoby?*

Bol by som Habakuk novodobý?